

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

פרשת קרח תשע"ו תהא שנת עתה ואחישנה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מדור גלגלים בתורה מופיע בעמוד י"ח.

קישור להורדת תוכנת הרמז בגירסא חדשה עם הוספות רבות
<https://drive.google.com/file/d/0B8NARozmpeUAQ3A1QjhgUzhWY0U/view>

רמזים בחטא המרגלים על חטא מכירת יוסף.

כתוב (בראשית מב, ט) **"ויזכר יוסף את החלמות אשר חלם להם ויאמר אליהם מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם".** ובאר הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שיוסף רמז לאחיו **"מרגלים"** אתם לראות את ערות הארץ באתם" ר"ת ענבים רמונים ותאנים. כמו המרגלים ששלח משה. נראה לבאר על פי דברינו שיוסף רמז להם על חטא מכירת יוסף שהוא באותה בחינה של חטא המרגלים, דחטא מכירת יוסף היה שהורידו את יוסף היסוד שבו סוד לעמקי הקלפות של מצרים, וקנו בכסף מכירתו נעלים, לרמז שמורידים את השפע של יוסף לעמקי העולם הגשמי לבחינת נעל, ואינם מענינים בסוד ובנסתה. וזה באותה בחינה של חטא המרגלים שלקחו ענבים ולא עשו מהם יין, והתחברו לחלק החיצוני בלי להפנס לסוד. וכן ערות ר"ת עפר רמה ותולעה, שמסמלים את עמקי הקלפות. **וכן** שמעתי בשם הרה"ג ר' שר שלום נחמני שליט"א שיש רמזים בחטא המרגלים על חטא מכירת יוסף, כי רואים שמזכרת תבת **"כני"ם"** במכירת יוסף ה' פעמים ר"ת יהושע כלב נותרו מהם: וכן **"כני"ם"** ר"ת יהושע כלב נון לפנה מרגלים. (בראשית מב) **"כני"ם"** אנוחנו לא היו עבדי מרגלים וגו', אם כני"ם אתם אחיכם אחד ואסר בבית משמרם וגו', ונאמר אליו **כני"ם** אנוחנו לא היינו מרגלים וגו', בזאת אדע כי **כני"ם** אתם וגו', והביאו את אחיכם הקטן אלי ואדעה כי לא מרגלים אתם כי **כני"ם** אתם". וכן ה' פעמים **"כני"ם"** בגימטריא 600 המסמל את יוסף היסוד. וכן יש רמזים בשמות המרגלים על השבטים במכירת יוסף: (במדבר יג) **"למטה ראובן שמוע בן זכור"** מרמז על מה שנאמר על ראובן במכירת יוסף (בראשית לז, כא) **"וישמע ראובן ויצלהו מידם"**. **"למטה שמעון שפט בן חורי"** מרמז על שמעון ששפט את יוסף הן חורין למות במכירתו. **"למטה יהודה כלב בן יפנה"** שנצל מעצת מרגלים בזכות אבות שהשתטח על קברי אבות בחברון. וכן יהודה אמר במכירת יוסף (בראשית לז, כו) **"ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו" ובצע** הן האותיות השניות של אברהם יצחק יעקב. **"למטה יששכר יגאל בן יוסף"** מרמז על השכר שלקחו ממכירת יוסף עבור קניית נעלים, ויגאלה היא לשון מכירה. **"למטה אפרים הושע בן נון"** מרמז על יוסף עצמו כי יהושע היה גלגול יוסף, ולכן התפלל עליו משה שלא תקרה לו שוב בחינה של מכירת יוסף. **"למטה בנימין פלטי בן רפוא"** מרמז על בנימין שפלט ונצל ממכירת יוסף בגלל היותו רפה וחלש. **"למטה זבולן גדיאל בן סודי"** מרמז על השבטים שהשביעו לא להגיד את הסוד של מכירת יוסף, וכן **"סודי"** אותיות יסוד המסמל את יוסף. **"למטה יוסף למטה מנשה גדי בן סוסי"**, דגדי בן סוסי שהיה משבט יוסף ששייך ליסוד, מרמז בשמו על בחינת גדי ובחינת סוס ששייכים

לִיסוּד, כְּפִי שְׁמַצִּינוּ בַזְהַר (תיקונים מא). שְׁגָד מְרַמֵּז עַל גִּיד הַיְסוּד, וְהוּא מְסַמֵּל אֶת הָעֵטְרָה שְׁבִיטוּד, וְכֵן גְּדִי אוֹתִיּוֹת גִּיד. וְכֵן סוּס קָשׁוּר לִיסוּד, כְּמוּבָא בְרִשׁ"י (יחזקאל כג, כ) "וְזָרְמַת סוּסִים" לְשׁוֹן רַבּוּי תְּשֻׁמִּישׁ שְׁמֵרְבִים תְּשֻׁמִּישׁ יוֹתֵר מִשָּׂאֵר כָּל הַזְּכָרִים שְׁבַבְהֶמָה. וְכֵן שְׁנַת הַסּוּס הִיא שְׁשִׁים נְשִׁימוֹת. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (פסחים קיג:) שֶׁשָּׂה דְּבָרִים נֹאמְרוּ בְּסוּס. וְכֵן "גְּדִי בֶן סוּסִי" בְּגִמְטְרִיא צְדִיק. "לְמַטָּה דָן עֲמִיאֵל בֶּן גַּמְלִי" מְרַמֵּז שֶׁאֵף שְׁיוּסָף הָיָה עִמָּהֶם לֹא גָמְלוּ עִמּוֹ חֶסֶד וְדָנוּ אוֹתוֹ לְכַף חוֹבָה. "לְמַטָּה אֲשֶׁר סָתוּר בֶּן מִיכָאֵל" מְרַמֵּז שֶׁסָּתְרוּ אֶת מִיכָאֵל מִלְּאֵף הַחֶסֶד מִהַמְלַצַּת טוֹב עַל יִשְׂרָאֵל. "לְמַטָּה נִפְתְּלִי נְחֻבִי בֶן וָפְסִי" מְרַמֵּז שֶׁהִחְבִּיאוּ אֶת יוֹסֵף, וּבִפְרָט שְׁנִפְתְּלִי הִבִּיא לְיַעֲקֹב אֶת הַכֶּתֶנֶת טְבוּלָה בְּדָם שְׁעִיר עִזִּים וְהִחְבִּיא אֶת מַכִּירַת יוֹסֵף. "לְמַטָּה גָד גָּאוּאֵל בֶּן מְכִי" מְרַמֵּז עַל הַכֶּתֶנֶת שְׁנִגְזָלָה בְּדָם וְעָשׂוּ אֶת יוֹסֵף מֶד.

חֶטְא הַמְּרַגְלִים שֶׁלֹּא נִכְנְסוּ לְפָנֵימִיּוֹת הַתּוֹרָה.

כְּתוּב "וְהִתְחַזְּקֶתֶם וְלִקְחֶתֶם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וְהַיְמִים יְמֵי בְּפוּרֵי עֲנָבִים", שְׁצָרִיכִים לְהִתְחַזֵּק וְלִקְחֹת מִפְּרֵי הָאָרֶץ, וְאִיזָה פְּרִי, "הַיְמִים יְמֵי בְּפוּרֵי עֲנָבִים", דְּפְרֵי הָעֲנָבִים, מְרַמֵּז עַל פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וּמִשָּׂה שֶׁיָּדַע עַל הַחֶטְא שְׁעִתִּידִים לְחֶטְא, כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (סוטה לד:) שֶׁאָמַר לִיהוֹשֻׁעַ זֶה יוֹשִׁיעַךָ מִעֲצַת מְרַגְלִים, רִמַּז לָהֶם שֶׁיִּתְחַזְּקוּ בְּפָנֵימִיּוֹת הַתּוֹרָה, כְּדִי לְמַנֵּעַ אֶת חֶטְא הַמְּרַגְלִים. אֲלֹא שֶׁהַמְּרַגְלִים לָקְחוּ אֶת הָאֲשָׁפוּל וְלֹא עָשׂוּ מִמֶּנּוּ יוֹן, הֵינּוּ שֶׁלֹּא נִכְנְסוּ לְפָנֵימִיּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁה' הוּא מַעַל הַכּל, וְשׁוֹלֵט עַל הַכּל, וְהִחְשִׁיבוּ אֶת הַדְּבָרִים כְּבַעֲלֵי כַח עֲצָמִי, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שם לא) "כִּי חֶזֶק הוּא מִמֶּנּוּ", וּבְרִשׁ"י כְּלָפִי מַעְלָה אָמְרוּ. שְׁחַס וְשָׁלוֹם ה' אֵינוֹ זְכוּל לְנַצַּח אֶת הָעֲנָקִים, וְזֶה הִיא חֶטְא הַמְּרַגְלִים. וּמְרַמֵּז בַּזְהַר (שֶׁלַח קנז:) בֹּא וּרְאֵה, שְׁנֵי עֲצִים הֵם, אֶחָד לְמַעְלָה וְאֶחָד לְמַטָּה, בְּזֶה חַיִּים וּבְזֶה מוֹת. מִי שֶׁמְחַלְפֵם, גּוֹרֵם לוֹ מוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֵין לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִשָּׂה נִקְטַע עֵץ הַחַיִּים, וְלִכְּוֹן רָצָה לְדַעַת אִם הִיא מְצוּי בְּאָרֶץ אִם לֹא, וּמִשׁוֹם זֶה אָמַר הֵישׁ בָּהּ עֵץ אִם אֵין וְהִתְחַזְּקֶתֶם וְלִקְחֶתֶם מִפְּרֵי הָאָרֶץ. שֶׁהִרִי עֵץ הַחַיִּים נִחְמַד לְכָל. וְהֵם לֹא הִבִּיאוּ אֲלֵא עֲנָבִים וְרִמּוֹנִים וְתַאנִּים, בְּאֵילָן אַחֵר תְּלוּיִים וְאַחוּזִים. רוֹאִים שֶׁחֶטְא הַמְּרַגְלִים הִיא שֶׁלְקָחוּ מִפִּירוֹת עֵץ הַדַּעַת, בְּמִקּוֹם לְקַחַת מִפִּירוֹת עֵץ הַחַיִּים, וְכִפִּי שֶׁבְּאֲרָנוּ שֶׁלֹּא רָצוּ לְהִתְקַשֵּׁר לְפָנֵימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא תּוֹרַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְלִכְּוֹן לְאַחֵר חֶטְא הַמְּרַגְלִים אָמַר מֹשֶׁה (במדבר יד, יז) "וְעַתָּה [בְּגִמְטְרִיא "הֵישׁ בָּהּ עֵץ] יִגְדַל נָא [בְּגִמְטְרִיא "אִם אֵין", עִם הַמְּלִים].

וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'אֲמוֹנַת עֵתִיד' (תשנ"ז ע' רפב) בְּשֵׁם הַר"ש אוֹסְטוֹפּוֹלֶעֶר עַל הַכְּתוּב "וְהַיְמִים יְמֵי בְּפוּרֵי עֲנָבִים", שֶׁהָאוֹתִיּוֹת שְׁבָאוֹת קָדָם הַמְּלָה עֲנָבִים הֵן סַמָּאֵל, וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ שֶׁקָּדָם עֲנָבִים יֵשׁ סַמָּאֵל, וְצָרִיךְ לְהַכְּנִס בְּפָנִים וְלִהְזַהַר מִסַּמָּאֵל שְׁבַחוּי. וְכֵן "בְּפוּרֵי עֲנָבִים", עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִמְטְרִיא יַעֲקֹב רַחֵל שֶׁמְסַמְּלִים יְחוּד קַב"ה וְשִׁכְנִיתִיה שְׁנִפְגַּם עַל יְדֵי הַמְּרַגְלִים.

וְכֵן מְצִינוּ בַּזְהַר שִׁיטַת רַבִּי אַבָּא שֶׁחֹלֵק עַל הַגְּמְרָא שֶׁשְׁמוֹנָה נְטִלוּ אֲשָׁפוּל, וְרַק יְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב יָכְלוּ לְשַׂאת אֶת הָאֲשָׁפוּל, וְנִבִּיא אֶת דְּבָרָיו: (שֶׁלַח קס:) "וַיָּבִיאוּ עַד נַחַל אֲשָׁפוּל וְגו'". רַבִּי אַבָּא אָמַר כְּרַתּוֹ אוֹתוֹ אֲשָׁפוּל, בָּאוּ לְהַרְיֵמוֹ לֹא יָכְלוּ. בָּאוּ לְקַחְתּוֹ, לֹא יָכְלוּ. בָּאוּ כָּלֵב וְיְהוֹשֻׁעַ וְלִקְחוּהוּ וְהָעֲלוּהוּ, וְעָלָה עַל יְדָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וַיִּשְׂאֵהוּ בְּמוֹט בְּשָׁנִים. בְּשָׁנִים, בְּאוֹתָם שָׁנִים יְחִידִים. וּמִבְּאֵר לְדְבָרֵינוּ שֶׁרַק יְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב שְׁנִכְנְסוּ בְּפָנִים הָאֲשָׁפוּל יָכְלוּ לְשַׂאת אוֹתוֹ, וְלִסְמָאֵל לֹא הִיָּתָה שְׁלִיטָה עֲלֵיהֶם.

וְכֵן מְצִינּוּ שְׁפָעֵלֶת הַמְרַגְלִים נִקְרָאת בְּשֵׁם חֲפִירָה, כְּמוֹ שִׁכְתוּב (דברים א, כב) **"וַיִּחְפְּרוּ לָנוּ אֶת הָאָרֶץ"**. וּמוּבָא בְּרַבְנּוּ בַחֲזִי (שם) **יִכְנוּ הַכְּתוּבִים הַרְגוּל בְּשֵׁם חֲפִירָה כִּי הַחוֹפֵר יִחְפֹּשׂ מַה שְּׁבִסְתֵּר**. וּמְבָאָר לְדַבְרֵינוּ שֶׁחֲטָא הַמְרַגְלִים הֵיךְ, שְׁבִמְקוֹם לַחֲפֹשׂ אֶת הַנְּסִתֵּר הַרוֹחֵנִי שֶׁל פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, חֲפֹשׂוּ אֶת הַנְּסִתֵּר הַחִיצוֹנִי שְׁבִגְשָׁמִי. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'מַחְמַדֵּי אָרֶץ' שֶׁהַאֲוִתִּיּוֹת הַשְּׁנִיּוֹת מִסוּף הַכְּתוּב **"נִשְׁלַחְהָ אֲנָשִׁים לִפְנֵינוּ וַיִּחְפְּרוּ לָנוּ"** הֵן **נִרְנַח"**, ר"ת **נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה חִיָּה יַחֲדָה**, הַמְסַמֵּל אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה.

לְפִי זֶה מְבָאָר מִדּוּעַ הַסְּמִיכָה הַתּוֹרָה אֶת פְּרֻשַׁת נִסְכִּים לְפְרֻשַׁת הַמְרַגְלִים, לְרַמֵּז שֶׁצָּרִיךְ לַעֲשׂוֹת יָזֵן מִהֶעֱנָבִים, וְלֹא לְהִשְׁאִירָם כְּמוֹ שֶׁהֵם. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַרֵּה"ג ר' יִצְחָק זָאֲנָא שְׁלִיט"א **שְׁנִסְכִּים מְרַמְזִים עַל שְׁמוֹנָה נְסִיכֵי אָדָם שֶׁהֵם בַּחֲנִינַת הָעוֹלָם הַשְּׁמִינִי שְׁמַסְמֵל אֶת סוּדוֹת הַתּוֹרָה**. כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (סוכה נב): **"וְהִקְמֵנוּ עֲלֵינוּ שְׁבָעָה רְעִים וְשְׁמֹנֶה נְסִיכֵי אָדָם"**. מֵאֵן נִינְהוּ **"שְׁבָעָה רְעִים"**, דָּוִד בְּאַמְצֵעַ, אָדָם, שֵׁת, וּמִתּוֹשֵׁלַח מִיַּמִּינוּ. אַבְרָהָם, וַיַּעֲקֹב, וּמֹשֶׁה מִשְׁמַאלוֹ. וּמֵאֵן נִינְהוּ **"שְׁמֹנֶה נְסִיכֵי אָדָם"**, יֵשׁוּ, וְשָׂאוּל, וְשְׁמוּאֵל, וְעַמּוֹס, צְפַנְיָה, חִזְקִיָּהוּ, וּמִשִּׁיחַ וְאַלְיָהוּ.

וְהוֹסִיף הַרֵּה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁמַרְגְּלִים עִם י"ה בְּגִימְטְרִיא **"שְׁלַח"**. וְלָכֵן **שְׁלַח** מֹשֶׁה אֶת יְהוֹשֻׁעַ רַק לְאַחַר שֶׁאָמַר לַיהוֹשֻׁעַ **יְהִי יוֹשִׁיעַךְ מִעַצַּת מְרַגְלִים**. וּמְבָאָר לְדַבְרֵינוּ שֶׁמֹּשֶׁה רָמַז לַיהוֹשֻׁעַ שֶׁצָּרִיךְ לְדַבֵּק בְּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שְׁנִרְמְזֹת בְּאוֹתִיּוֹת י"ה שֶׁל שֵׁם הַיְיָ"ה, שֶׁהֵן כְּנֶגֶד הַחֲצִי הָעֲלִיּוֹן הַנְּסִתֵּר. וְכֵן יְהוֹשֻׁעַ נִקְרָא בֵּן נוֹן לְרַמֵּז שֶׁשָּׂרְשׁוֹ מִשְׁעַר הַנּוֹן שֶׁהוּא עוֹלָם הַשְּׁמַן הַשְּׁמִינִי שְׁלִמְעֵלָה. וְכֵן מוּבָא בְּמִפְרָשִׁים שֶׁיְהוֹשֻׁעַ נִקְרָא בֵּן נוֹן בְּחִירִיק וְלֹא בְּסִגְל, לְרַמֵּז עַל בִּינָה הַמְסַמֵּלֶת אֶת הַשְּׁמִינִי. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (ילקוט דניאל תתרט) **"יְהִיב חֲכָמָתָא לְחִפְיָמִין" זֶה מֹשֶׁה רַבְּנּוּ, "וּמִנְדַּעָא לְדַעֵי בִּינָה" זֶה יְהוֹשֻׁעַ בֵּן נוֹן**. וְכֵן מוּבָא בְּמִגְלַה עֲמֻקוֹת' (וּאֲתַחֲנוּן יב) שֶׁיְהוֹשֻׁעַ זָכָה לְגִלּוּי שְׁעַר הַנּוֹן לְכֵן הוּא נִקְרָא בֵּן נוֹן. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (מכות יא.) שֶׁיְהוֹשֻׁעַ כָּתַב אֶת שְׁמוֹנֶת הַפְּסוּקִים הָאַחֲרוֹנִים בַּתּוֹרָה. וְכֵן הַמְסַפֵּר הַמְסַתֵּר בֵּין אוֹתִיּוֹת ח"ת הוּא **392** כְּמִנְיֵן יְהוֹשֻׁעַ. וְכֵן יְהוֹשֻׁעַ הִנְהִיג אֶת הַיּוֹבֵל הָרֵאשׁוֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁנִּכְנְסוּ לְאָרֶץ, וְיוֹבֵל מְסַמֵּל אֶת הַשְּׁמִינִי. וְכֵן יְהוֹשֻׁעַ בְּגִימְטְרִיא שְׁמוֹן. וְכֵן הַכְּתוּב (דברים א, לח) **"יְהוֹשֻׁעַ בֵּן נוֹן הָעֵמֶד" ר"ת בִּינָה"ה**.

וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'ים הַחֲכָמָה' (תשס"ט) בְּשֵׁם הַצִּמְח **שְׁעֵנְבִי"ם**, ר"ת **עֲקָדִים נְקָדִים בְּרָדִים** וְסוּד מְלָכוּת, הַמְרַמְזִים עַל פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה. וְכֵן הַכְּתוּב (שם יט) **"וּמָה הָאָרֶץ" בְּגִימְטְרִיא כָּל רֵז סוּדָה**, דְּמֹשֶׁה רָמַז לָהֶם שֶׁיִּתְחַזְּקוּ בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה וּבְזֶה יִנְצְלוּ. וְכֵן מוּבָא מֵהַר"ר בְּנִינְהוּ שְׁמוּאֵלִי שְׁלִיט"א שֶׁמֹּשֶׁה רָמַז לָהֶם **"וּמָה הָאָרֶץ הַשְּׁמֹנֶה הוּא [אוֹתִיּוֹת מְשֻׁנָּה]**. אִם רָזָה [אוֹתִיּוֹת זֶהר]. הֵיךְ בָּה עֵץ אִם אִין וְהִתְחַזְּקֶתֶם וּלְקַחְתֶּם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וְהִימִים יָמֵי בְּכוּרֵי עֲנָבִים". וּמְבָאָר לְדַבְרֵינוּ שֶׁמֹּשֶׁה רָמַז לָהֶם לְהִתְחַבֵּר לְפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא תּוֹרַת אָרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְהוֹסִיף הַרֵּה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שֶׁהַפְּסוּק מוֹפִיעַ בְּפָרֶק י"ג פְּסוּק כ' יַחַד ל"ג, הַמְסַפֵּר שֶׁל רִשְׁבִּי כְּדַבְּאָרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'עוֹלָם הַשְּׁמִינִי'. וְכֵן **עֲנָבִי"ם** אוֹתִיּוֹת **ע' בְּנִים**, שְׁמַרְמְזִים עַל **ע' נֶפֶשׁ שִׁירְדוּ לְמִצְרַיִם** שֶׁהֵם כְּנֶגֶד **ע' פְּנִים** לַתּוֹרָה. כְּמוּבָא בְּסִפְר 'מְבוֹא לְחֲכָמַת הַקְּבֵלָה' (ח"א ש"ג פ"ז) **יִינָה שֶׁל תּוֹרָה, יָזֵן נִתָּן בְּשִׁבְעִים, וְנִדְרָשֶׁת בְּע' פְּנִים לְע' נֶפֶשׁ דִּיעֲקָב**.

כְּתוּב (במדבר לב, יב) **"בְּלִתֵּי כָּלֵב בֶּן יִפְנָה הַקְּנִזִּי וַיְהוֹשֻׁעַ בֵּן נוֹן כִּי מִלְּאוּ אַחֲרֵי הַיְיָ"ה**, נִרְאָה דִּישׁ כָּאֵן רָמַז שֶׁיְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב מִלְּאוּ אֶת הָאַחֲרֵי וְהָאַחֲזוּרִים הַמְסַמֵּלִים אֶת עֲנִינֵי עוֹלָם הַזֶּה, אַחֲרֵי הַיְיָ"ה, שְׁגָם הֵם קְשׁוּרִים בְּהַיְיָ"ה, וְאִין עוֹד מְלַבְדוּ, מַה שְּׂאִין כֵּן בְּשָׂאָר הַמְרַגְלִים כְּתוּב (שם יא) **"לֹא מִלְּאוּ אַחֲרֵי"**, שֶׁלֹּא מִלְּאוּ אֶת הָאַחֲרֵי וְהָאַחֲזוּרִים, וְאָמְרוּ שֶׁחַס וְשְׁלוֹם ה' אִינוּ יְכוּל לְנַצַּח אוֹתָם. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'אַמוֹנַת עֲתִיד' (תשנ"ז ע' רפד) שֶׁמֹּשֶׁה אָמַר לְמַרְגְּלִים **"עֲלוּ זֶה בְּנֶגֶב וְעֲלִיתֶם אֶת הַהָר"**, לְרַמֵּז לָהֶם לְהִתְחַזֵּק בַּתּוֹרָה. דְּ"אַתְּ הַהָר" בְּגִימְטְרִיא תּוֹרָה. וְנֶגֶב זֶה דְרוֹם, דְּהַרְוָצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'נְפִלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ' (ערוך חכמות) שֶׁהַכְּתוּב (שם יג, ב) **"שְׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים וַיִּתְרוּ**

את ארץ כנען" ס"ת חכמו"ת, דהמרגלים נצטוו לדבק בחכמה ובתורה ושורה בארץ ישראל. וכן מצינו במדרש (במדב"ר טז, ב) שהיו שלוחין טפשיין. ויש כאן רמז שדבקו בפשט כפי שירד לקלות למקום הטפש, ולא נכנסו לפנימיות התורה. כמובא בספר 'בני יששכר' (סיון ה) מבאר בזהר הקדוש ובמקבלים ענש מי שאינו מאמין בנסתרות שבתורה וסודותיה ואומר שאין בה רק הפשט, והנה כתב הרב הגדול חיד"א זלה"ה בתורה יש ד' חלקי פרד"ס בנודע, מי שאינו מאמין בסוד הוא פר"ד, ומי שאינו מאמין רק פשט הוא טפ"ש, אַתּוּן וּדְיִן כְּאֶתּוּן דִּידִין, "טפ"ש כחלב לבם", ויש לבאר שזה התפארות התורה בפסוק "ואהיה אצלו אמון" היינו מכסים בלבושי משי, ומתפארת את עצמה התורה שהיא מכסה בלבושים בפשטי התורה, וזהו שאמר דוד "טפש כחלב לבם", שאינם מאמינים רק בפש"ט "אני תורתך שעשעת", אני הוצאתי מתוך הפשט שעשועי המלך סודות התורה לאין משער.

סופי תבות של "צדיק כתמר ירח" קר"ח.

מובא בלק"ת להאריז"ל (תהילים ע' שמו) שסופי תבות של "צדיק כתמר ירח" הם קר"ח. נראה לבאר דמצינו בגמרא (שבת פט:) שלעתיד לבוא יאמרו ליצחק כי אתה אבינו הינו שלעתיד לבא תהיה ההשפעה דרך הגבורות של יצחק, שהם למעלה מהחסדים (ע' במאמרי 'מעלת הגבורות'), ולכן סופי התבות הם קרח, לרמז שבסוף יהיה העמוד והתמר, אצל קרח והלויים, וכדבארנו במאמר 'חשמל יציאת', שבעולם הזה קרח הוא מלשון קרחה, שצריך לגלח את השערות, דהשפעתו היא גבורות קשות. מה שאין פן לעתיד לבא כשהגבורות ישפיעו את הטוב הטמון בהם, שהוא למעלה מהחסדים, אז אדרבה יאמרו ליצחק ולגבורות, כי אתה אבינו, ואז "צדיק כתמר" יהיה קרח. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהאות השניה של "צדיק כתמר ירח" היא פד"ת, והאות השלישית של "צדיק כתמר ירח" היא מר"י, לרמז שלעתיד לבא תהיה פדות לעדת קרח שנקראין בתורה בני מרי. וכן בעל ה'טורים' על הכתוב שנאמר בפרשת קרח, (במדבר יז, כ) "והיה האיש אשר אבחר בו מטהו ירח" מקשר זאת ל"צדיק כתמר ירח" ולפסוק "ירח ב'מי צדיק" שנאמר על מלך המשיח, ויש כאן רמז שפרשת קרח קשורה לשני פסוקים אלו ושם היא תסתים.

וכן המשך הכתוב "כארו בלבנון ישנה", מרמז על מדת הגבורה, דמובא בלק"ת (חקת סא.) שארו בגימטריא יצחק המסמל את מדת הגבורה. וכן הכתוב (יהושע כד, א) "ואתן לו את יצחק" ס"ת תקו"ן, דבזמן התקון השלם נקבל את השפעת יצחק, וכן תקו"ן ס"ת הפסוקים (בראשית כז, א) "ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראת" (בראשית כא, ד) "וימל אברהם את יצחק בנו בן שמונת ימים" בב' אפנים.

מובא ב'מדרש פליאה' (אות קעו) "ויקח קרח" מה לקח אמת לקח. נראה דיש כאן רמז שלמחלקת של קרח על משה היה שרש של אמת בקדשה. כפי שרואים שלעתיד לבא קרח יהיה המנהיג, אלא שעדין לא הגיע הזמן וקרח פעל דרך הקלפה, ולכן הוא נענש. וכן מספר על ה'חוזה מלובלין' שהיה מיחס לשמואל הנביא ולקרח, כשהיה מזכיר את קרח, היה אומר הסבא הקדוש קרח. וכן מובא בספר 'ם החכמה' (קרח תשס"ו) על רש"י "ויקח קרח" פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא, שהרה"ק מראפשיץ באר שיש כאן רמז לעתיד לבא, כי יפ"ה מרמז על יחוד שמות יה"ה אדני, שיהיה לעתיד לבא. וכן "תנחומא" מרמזת על הנחמה שתהיה לעתיד לבא. וכן קרח בן יצחק בגימטריא עמו"ד במלוי

האותיות עי"ן מ"ם ו"ו דל"ת. וכן בפרשת קרח יש צ"ה פסוקים כמנין יפ"ה. וכן קרח אמר "כָּל הָעֵדָה כָּלָם קְדוֹשִׁים" היינו שלכל אחד יש תקון ורפואה להיות קדוש וטהור,

וְלָכֵן אמר לו משה אם אתה כזה רופא טוב, תרד לגיהנם שהיא ארץ רפאים שמרפאה את כלם, כמובא בזהר (ויקהל קצט): **"וְאַרְץ רַפְאִים תְּפִיל",** מה זה רפאים, שקבלו רפואה כמקדם. ולכן הטוב שברופאים לגיהנם לעזור ברפוי שנעשה שם. וגם אתה קרח אותיות רַקח תרד לרקח תרופות ולעזור בגיהנם לרפא את כלם, וזו תהיה הנחמה לעתיד לבא כשכלם יתקנו. וכן מובא בספר 'שפתי כהן' (קרח) שהכתוב "חיים שאלה" אותיות אליה משיח. לרמז שמשיח ואלהיו הנביא יוציאו את קרח מהגהנם. ומבאר לדברינו שיש כאן עוד רמז שקרח מכין את הדרך בגיהנם לאלהיו ומשיח לתקן את כלם. וכן קרח ועדתו בגימטריא יש עתיד. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שקרח אותיות רַחק, לרמז שהוא התקשר עם הזמן הרחוק של לעתיד לבא. וכן מובא מהרה"ג ר' אליהו שטרן זצ"ל שבפרשת קרח יש צ"ה פסוקים ר"ת צדיק הדור, כי המחלקת היתה מי צדיק הדור, ויש כאן רמז שקרח גם היה צדיק הדור, אבל עדין לא הגיע זמנו להיות מנהיג. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שמנהיג אותיות גיהנם, לרמז שהמנהיג עולה מהגיהנם. וכן הגיהנם מרפא דרך האפר, כמו שכתוב (מלאכי ג, כא) "ועסותם רשעים פי יהיו אפר תחת כפות רגליכם". וכן "ועסותם" מרמז על רפואה שנקראת אסיא, וכפי שמובא בש"ך (במדבר יט, ב) ש"ועסותם" מרמז על התקון של הרשעים מהגיהנם.

מובא בלק"ת להאריז"ל (מלכים ב) אלישע היה גלגול קין. וכן מובא ב'שער הגלגולים' להאריז"ל (הקדמה לב) נקרא שמו אלישע, לרמז כי בקין נאמר "ואל קין ואל מנחתו לא שעה", ויען שנתקן קין נקרא אלישע, כלומר לי שעה הקב"ה, מה שלא שעה אל קין בהיותו בלי תקון. וזה סוד מה שצחקו בו הילדים ואמרו לו עלה קרח עלה קרח, והענין הוא במה שיתבאר כי קרח בן יצחק, הוא רוחו של קין מצד הרע, ולכן ירד חיים שאולה, ואמרו לו הילדים לבישו ולגדפו, כי הנה קרח ירד שאולה, וצריך לעלות, ואתה נמשך משרש קרח, ואיך אתה רוצה לעלות. גם רמזו, כי הנה קרח בן יצחק גלחו משה, והיה קרח בשערותיו כנודע, ולכן גם אלישע היה קרח בשערותיו כמוהו, כי שרש נשמתו יש בה חלק ואחיזה מן קרח. גם כמו שמשך הזכיר שם בן מ"ב, והרג את המצרי שהוא נפש קין מצד הרע, כן אלישע הזכיר שם בן מ"ב, והרג מ"ב ילדים אלו כנזכר בזהר. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א ש"צדיק פתמר" בגימטריא אלישע בן שפט עם האותיות והמלים כי אלישע היה ניצוץ של קרח שתוקן בבחינת צדיק פתמר יפרח, וכן אלישע בן שפט בגימטריא עלה קרח עלה קרח יחד עם שם הו"ה שמעלה אותו מהגיהנם. והוסיף הרה"ג ר' יואל טייטלבוים שליט"א שאלישע אותיות יע"ל א"ש.

מצינו בגמרא (סוטה יג:) שבגלל שמשך אמר "רב לכם בני לוי" אמרו לו "רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה". ושמעתי פרוש מהרה"ג ר' אהרן ישעיה בלוי שליט"א, שהיתה טענה על משה שאמר "רב לכם בני לוי", דבזה הוא עצר אותם לגמרי, והיה צריך לכונן את השאיפה שלהם לדרך טובה. ולכן עצרו את השאיפה שלו להכנס לארץ ישראל. דאם יש לאדם שאיפה לדבר מסים, אסור לעצרו לגמרי, ויש למצא את הדרך לכונן את השאיפה לדרך הנכונה. ומבאר לדברינו דכל שאיפה יש לה שרש בקדשה, וצריך למצא את הדרך לכונן אותה לדרך הנכונה. כגון אצל קרח להסביר לו שעדין לא הגיע הזמן, ולעתיד לבא אכן הוא יזכה להיות המנהיג, ולנסות לרצות אותו בינתים בענין אחר וכדומה.

מובא בלק"ת להאריז"ל (קרח ע' ריז) שאם מורידים מהגימטריא של משה את מספר הבל נשאר קרח. ומובא ב'שער הגלגולים' להאריז"ל שהבל הוא בחינת חסד. נראה דאם מורידים ממשך שהיה עמוד האמצע שכולל ימין ושמאל, כמנין הבל, היינו מוציאים את החסדים ממשך, נשארות רק הגבורות כמנין קרח. דקרח הוא בחינת הגבורות שבמשה. ולכן

קרח יהיה המנהיג לעתיד לבא, דלעתיד לבא ואמצו את הגבורות, וקרח הוא הגבורות שבמשה. אף על פי שמשה היה משרש הבל, וקרח משרש קין כפי שנביא לקמן, ולכאורה משמע שאינם אותו שרש כלל, עין ב'לקוטי תורה' להאריז"ל שם שעקר שרש קרח הוא מהבל אלא שנתעברה בו רוח קין כדי לעשות תקון בקין כדלקמן. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (בראשית כה) שיתרו וקרח הם אותו שרש, ורואים שאשתו של משה שהיא הגבורות שלו היתה בת יתרו שהיה מאותו שרש של קרח. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שב'פעמים קרח בגימטריא יתרו'. וקרח יצהר בגימטריא משה רבינו, וכל אחד מהם עולה תרי"ג. ומבאר לדברינו שיתרו כלל גם את החסדים וגם את הגבורות, וקרח היה בחינת הגבורות לבד. וכן קרח עם יצהר אביו שמרמז על השרש שלו שכולל גם את החסדים, מגיע למספר של משה רבינו שכולל כל התרי"ג מצוות, גם את הרמ"ח מצוות עשה שכנגד החסדים, וגם את השס"ה לא תעשה שהם כנגד הגבורות.

וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (קורח רנב) על הכתוב (במדבר טז) **"ויחר למשה מאד ויאמר אל ה' אל תפן אל מנחתם"**. שמשה הוא בסוד חסדים וקרח הוא בסוד גבורות, ומשה נסה להמתיק את הגבורות של קרח על ידי החסדים שלו, וכשלא הצליח חרה לו מאד, דכשאין המתקה גם החסדים נפגמים, וחרה לו על חסר התקון שלו עצמו שנחסר לו כתוצאה מהמחלקת. ורואים שקרח הוא בחינת הגבורות שבמשה.

לפי זה מובן מדוע אומר המדרש שקרח אמת לקח כדלעיל, ומדוע נמשכו אחריו הרבה מגדולי ישראל, כי רב הגימטריא של משה הוא הקר"ח שבו, ורק מספר ל"ז כמנין הבל מסמל את חלק החסדים שהיה למשה יותר ממספר קר"ח, וקרח הרגיש וידע שעל פי האמת יש לו ניצוץ של מנהיג. וכן מצינו במדרש (במדב"ר יח, ו) **"ויקהל עליהם קרח" אמר להם כל העדה כלם קדושים וכלם שמעו בסניי אנכי ה' אלהיך ומדוע תתנשאו על קהל ה', אלמלא אתם שמעתם לבדכם והם לא שמעו הייתם אומרים, עכשו כלם שמעו ומדוע תתנשאו, מיד נזדעזע משה מפני המחלקת**. רואים שקרח גם זעזוע למשה, ובארנו במאמר 'חשמל מילה' בענין הזעזוע שיוסף גם לשבטים במצרים, שאם יש זעזוע חייב להיות ניצוץ אמת בטענה. ונראה לבאר מה היה עקר החטא של קרח, דאף על פי שיש ניצוץ אמת בטענותיו, הוא צריך לפנות לקב"ה בתפלה שגם הוא זכה להיות כהן גדול, ולא לעשות מעשה על דעת עצמו, כי בסופו של דבר הקב"ה בחר במשה והעלה אותו להר סיני וכו', והקב"ה בחר באהרן להיות כהן גדול, ואם הוא חולק על משה, הוא בא במחלקת נגד ה'.

מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (בראשית כה) שקרח בזמן המחלקת נתעברה בו רוח קין, ומשה שהוא גלגול הבל הכניס את קרח לאדמה כנקמה על הגלגול הקודם שבו קין שהוא קרח הכניס אותו לאדמה. ולכן כתוב (בראשית ד, כד) **"שבעתים יקם קין"**, "שבעתים" מרמז על משה שהיו לו שבע שמות, שנקם בקין ותקן את קין, "יקם" מלשון נקמה ומלשון תקומה. **מצינו** בזהר (תיקונים קיט:) שמשה רעיא מהימנא, נקם את נקמת הבל שהיה רועה צאן. נראה דיש רמז בפסוקים על דברי האריז"ל, דמעשה קין התחיל בכתוב (בראשית ד, ה) **"ואל קין ואל מנחתו לא שעה ויחר לקין מאד"**. וכאן **"ויחר למשה מאד ויאמר אל ה' אל תפן אל מנחתם"**. ורואים אותה לשון בשתי הפרשיות. וכן **"ויחר למשה"** מרמז שהתעוררה אצל משה הנקמה על רוח קין. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שקרח נוטריקון קין רוח. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שקרח קין בגימטריא **"שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד"**.

וכן פרשת קין התחילה מקנאתו בהבל בענין הקרבנות, ופרשת קרח התחילה מקנאת קרח בענין הקרבנות שרצה להיות כהן גדול.

וכן רואים בשני המקומות נפילת פנים, אצל קין כתוב (בראשית ד, ה) **"ויחר לקין מאד ויפלו פניו"**, ואצל משה ואהרן כתוב (במדבר טז, כב) **"ויפלו על פניהם ויאמרו"**. וכן רואים בשני המקומות שירדה אש מהשמים, כמובא ברש"י על

קָרְבוֹ הֶבֶל (בראשית ד, ד) יָרְדָה אֵשׁ וְלַחֲכָה מִנְחָתוֹ, וְאַצֵּל קֶרֶחַ כְּתוּב (במדבר טז, לה) "וְאֵשׁ יִצָּאָה מֵאֵת ה' וְתֹאכַל אֶת הַחֲמֻשִׁים וּמֵאֲתֵימִים אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקֶּטֶרֶת". וְכֵן רוֹאִים אֶצֶל קִינָן שֶׁעָשָׂה תְּשׁוּבָה עַל עֲוֹנוֹ, וְה' בְּטַל מַעְלְיוֹ אֶת הָעֲנָשׁ הַקָּשָׁה שֶׁל נֶעַ וְנָד, וְגָזַר עָלָיו (שם טז) "וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נֹד קִדְמַת עֵדֶן", שֶׁהוּא יָשַׁב מִחוּץ לְגַן עֵדֶן בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁאֵלָיו גָּרְשׁוּ אֶת אָבִיו, כְּמוֹבָא בְּרַש"י שָׁם. וְכֵן אֶצֶל בְּנֵי קֶרֶחַ מוֹבָא בְּרַש"י (במדבר כו, יא) שֶׁעָשׂוּ תְּשׁוּבָה וּבְטָלוּ מַעְלֵיהֶם אֶת הָעֲנָשׁ הַקָּשָׁה שֶׁל הַגִּיהֶנֶם וְנִשְׁאַרוּ בֵּין גֵּן עֵדֶן לַגִּיהֶנֶם.

וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (יתרו קסו) קֶרֶחַ לָקַח מִקַּח רַע לְעַצְמוֹ, וְנִתְלַבֵּשׁ בּוֹ נֶפֶשׁ קִינָן. וְלָזֶה "וַיִּקְמוּ לְפָנָיו מִשָּׁה", נֶגֶד "וַיִּקְם קִינָן". וְכִנְגֵד "קוֹל דְּמֵי אַחִיד צַעֲקִים אֵלֵי מִן הָאֲדָמָה", לָזֶה "וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׂאֵלָה", וְצוּעֵקִים וְאוֹמְרִים מִשָּׁה אֲמַת וְתוֹרְתוֹ אֲמַת, וְאַנְחָנוּ בְּדָאִים. הֵינּוּ שְׂרוּאִים בְּשֵׁנֵי הַמְּקוֹמוֹת צַעֲקָה מִן הָאֲדָמָה; אֶצֶל קִינָן כְּתוּב (בראשית ד, י) "קוֹל דְּמֵי אַחִיד צַעֲקִים אֵלֵי מִן הָאֲדָמָה", וְאַצֵּל קֶרֶחַ כְּתוּב (במדבר טז, לד) "וְכָל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סְבִיבְתֵיהֶם נִסּוּ לְקָלָם", וְכַפִּי שֶׁמְצִינּוּ בְּגִמְרָא (ב"ב עד.) שֶׁבְּלוּעֵי קֶרֶחַ צוּעֵקִים מִן הָאֲדָמָה מִשָּׁה אֲמַת וְתוֹרְתוֹ אֲמַת.

וְכֵן מוֹבָא בְּלְקוּטֵי תוֹרָה' לְהָאֲרִיז"ל (מלכים ב רחצ) קֶרֶחַ סוּד גִּלְגוּל קִינָן לְכֹן פְּצָתָה הָאֶרֶץ אֶת פִּיהָ וּבִלְעָה כָּל אֲשֶׁר לָקַח בְּסוּד "אֲרוּרָה הָאֲדָמָה אֲשֶׁר פְּצָתָה אֶת פִּיהָ" הַנִּזְכָּר בְּהֶבֶל. הֵינּוּ שְׂרוּאִים בְּשֵׁנֵי הַמְּקוֹמוֹת אֶת בְּלִיעַת הָאֲדָמָה בְּאוֹתָהּ לְשׁוֹן; אֶצֶל קִינָן כְּתוּב (שם ד, יא) "אֲרוּרָה אֲתָה מִן הָאֲדָמָה אֲשֶׁר פְּצָתָה אֶת פִּיהָ לִקְחַת אֶת דְּמֵי אַחִיד מִיָּדָךְ", וְאַצֵּל קֶרֶחַ כְּתוּב (במדבר טז, ל) "וְאִם בְּרִיאָה יִבְרָא ה' וּפְצָתָה הָאֲדָמָה אֶת פִּיהָ". וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (סנהדרין לז:) שֶׁמְקַשְׂרֵת אֶת שְׁנֵי הָעֲנִינִים. אָמַר רַב יְהוּדָה בְּרִיהַ דְּרַבִּי חִיָּא מִיּוֹם שֶׁפְּתַחַה הָאֶרֶץ אֶת פִּיהָ וְקִבְּלָתוֹ לְדַמּוֹ שֶׁל הֶבֶל שׁוֹב לֹא פְתַחָהּ, שְׁנֹאמַר "מִכְּנֹף הָאֶרֶץ זְמִירוֹת שֶׁמְעֵנוּ צְבִי לְצַדִּיק" מִכְּנֹף הָאֶרֶץ וְלֹא מִפִּי הָאֶרֶץ, אִיתִיבִיהָ חִזְקִיהָ אַחִיו "וּתְפַתַּח הָאֶרֶץ אֶת פִּיהָ" אָמַר לִיהָ לְרַעָה פְתַחָה לְטוֹבָה לֹא פְתַחָה.

וְכֵן מוֹבָא בְּשִׁל"ה' (קרח) קִינָן כְּשֶׁעָשָׂה מַחְלָקֶת עִם הֶבֶל, אָמַר לִית דִּין וְלִית דִּין עוֹלָם אַחֵר, כְּדֹאִיתָא בְּתַרְגוּם יוֹנָתָן פְּרַשְׁתָּ בְּרַאשִׁית. וְכֵן קֶרֶחַ כָּפַר בְּנִבּוּאָת מִשָּׁה רַבִּינוּ ע"ה וּבְתוֹרָה מִן הַשָּׁמַיִם. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר הַלְקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (יתרו קסו) שֶׁבְּנֵי קֶרֶחַ צוּעֵקִים וְאוֹמְרִים מִשָּׁה אֲמַת וְתוֹרְתוֹ אֲמַת, וְאַנְחָנוּ בְּדָאִים, לְתַקַּן אֶת מַה שֶּׁפָּגַם קִינָן כְּשֶׁאָמַר לִית דִּין וְלִית דִּין.

וְעוֹד מוֹבָא בְּשִׁל"ה' שֶׁם מִשָּׁה רַבִּינוּ ע"ה רִמְזָה חֲטָא קֶרֶחַ שֶׁהוּא מְקִינָן קִינָן דְּמִסְאָבוּתָא מִצַּד הַנְּחָשׁ, וְזֶה רִמְזָה בְּמָה שְׁנֹאמַר "בִּקְרוּ וַיִּדַע ה'", עֵתָה עַת שְׁכָרוֹת הִיא, כִּי הַחֲטָא הֵבֵא מִהַנְּחָשׁ סַחְטָה אֲשֶׁכּוּל שֶׁל עֲנָבִים, הוּא יַיִן הַמְּשֻׁכָּר וְלֹא יַיִן הַמְּשֻׁמַּח, זֶהוּ עֵתָה עַת שְׁכָרוֹת.

וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר הַפְּלִיאָה' (ד"ה אֵת הָרִי כָאן) מִי שֶׁאָמַר קֶרֶחַ וְקִינָן פְּנִינְתֶם אַחַת לָהֶם הַדִּין עִמוֹ, כִּי קִינָן בְּמִנְחָתוֹ חֲטָא שֶׁהֵבִיא מִזְרַע הָאֶרֶץ אֵשׁ מִבְּלֵי מַיִם, וְכֵן קֶרֶחַ עֲמַד בְּמִדְתוֹ אֵשׁ מִבְּלֵי מַיִם. הֵינּוּ שֶׁקָּרְבוּ קִינָן הִיָּה מִהַפְּשָׁתוֹן הַמְּסַמֵּל אֶת מִדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁשָּׁם שָׁרְשׁוֹ, וְלֹא הֵבִיא מִשָּׁהוּ שֶׁל חֶסֶד לְהַמְתִּיק אֶת הַדִּין. וְכֵן קֶרֶחַ נִדְּבַק בְּמִדַּת הַגְּבוּרָה לַעֲשׂוֹת מַחְלָקֶת, וְלֹא הִסְכִּים לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם לְהַמְתִּיק אֶת הַדִּין.

מְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ (במדב"ר יח, ג) קָפַץ קֶרֶחַ וְאָמַר לְמִשָּׁה טְלִית שְׁכָלָה תְּכַלֵּת מַהוּ שֶׁתְּהֵא פְטוּרָה מִן הַצִּיצִית, אָמַר לוֹ חִיָּבָת בְּצִיצִית, אָמַר לוֹ קֶרֶחַ טְלִית שְׁכָלָה תְּכַלֵּת אֵין פּוֹטְרַת עֲצָמָה אֲרַבַּע חוּטִין פּוֹטְרוֹת אוֹתָהּ. נִרְאָה דְּשָׁרְשׁ הַמַּחְלָקֶת שֶׁל קֶרֶחַ בְּעִנְיַן הַצִּיצִית, הוּא אוֹתוֹ שָׁרְשׁ הַמַּחְלָקֶת שֶׁהִיָּתָה בֵּין קִינָן לְהֶבֶל, דְּמְצִינּוּ בְּמִדְרַשׁ (תנחומא בראשית ט) "וַיָּבֵא קִינָן מִפְּרֵי הָאֲדָמָה" וְכוּ' זָרַע פְּשָׁתוֹ הִיָּה, "וְהֶבֶל הֵבִיא גַם הוּא" צָמַר וְכוּ', לְפִיכָךְ נֶאֱסַר צָמַר

ופשתיים שְׁנָאָמַר "לא תִּלְבַּשׁ שְׁעִטְנִיז", וְאָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵינוֹ דִּין שְׂיִתְעַרְב מְנַחַת הַחוּטָא עִם מְנַחַת זַכָּאֵי לְפִיכְךָ נְאֻסָּר. וּמוּבָא בַמְהוּרָ"ל (גור אריה' בראשית ד, י) הֵיוּ חוֹלְקִים [קִין וְהֶבֶל] עַל בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ כִּי בַיִת הַמִּקְדָּשׁ בְּאֵמַת הוּא כְּלוּל מִשְׁנֵי כַחוֹת שֶׁל הֶבֶל וְקִין, וְרֹאֵיהֶּ לָזֶה כִּי הוֹתֵר צָמַר וּפִשְׁתָּן בְּבַיִת הַמִּקְדָּשׁ, וּמִפְּנֵי זֶה הָיָה כֹּל אֶחָד וְאֶחָד חִפֵּץ בְּבַיִת הַמִּקְדָּשׁ, כְּלוֹמַר שֶׁהָיוּ חוֹלְקִים בְּמָקוֹם שֶׁהוּא מְשַׁתֵּף לְשִׁנְיָהֶם. וְכֵשֶׁם שֶׁקִּין וְהֶבֶל נִחְלְקוּ בְּעֵנָן בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ מִשׁוּם שֶׁאֵין אִסוּר כְּלָאִים בְּמִקְדָּשׁ וְהוּא כְּלוּל מִצָּמַר וּפִשְׁתִּים יְחֻדָּיו, כִּד נִחְלַק קֶרַח בְּעֵנָן הַצִּיצִית, דָּאֵין אִסוּר כְּלָאִים בְּצִיצִית וְהִיא כְּלוּלָה מִצָּמַר וּפִשְׁתִּים יְחֻדָּיו.

וְנִרְאָה דְּלִכּוֹן קֶרַח אָמַר טְלִית שְׁכֹלָה תִּכְלַת, דְּמִצִּינוּ שֵׁיטַת רְמֵי בַר חָמָא בְּגַמְרָא (מנחות לח:) שְׂאֵם הַטְּלִית כְּלָה לְבָנָה שְׂמִים בְּהַ קוּדָם אֶת חוּטֵי הַלְבָן וְאַחֵר כִּד אֶת חוּטֵי הַתְּכֵלֶת. וְאֵם הַטְּלִית כְּלָה תִּכְלַת שְׂמִים בְּהַ קוּדָם אֶת חוּטֵי הַתְּכֵלֶת וְאַחֵר כִּד אֶת חוּטֵי הַלְבָן. וְכִיּוֹן שֶׁקֶרַח הָיָה מִשְׂרָשׁ הַתְּכֵלֶת הוּא הַזְכִּיר טְלִית כְּלָה תִּכְלַת, לְרַמֵּז שֶׁשֶׁם רוּאִים שֵׁישׁ מִצֵּב שְׂשִׁמִּים אֶת הַתְּכֵלֶת לְפָנֵי הַלְבָן, וּמִמִּילָא הוּא צְרִיךְ לְהִיּוֹת לְפָנֵי מֹשֶׁה.

מוּבָא בְּשַׁעַר הַגְּלִילִים' לְהָאֲרִיז"ל (לו) שֵׁיִתְרוֹ הָיָה גְּלִיל קִין, וְכִיּוֹן שֶׁקִּין חָמַד אֶת תְּאוּמָתוֹ שֶׁל הֶבֶל, יִתְרוֹ תִּקְוָן אֶת זֶה בְּנִתְיַנַּת צְפוּרָה לְמֹשֶׁה, דְּצְפוּרָה הִיְתָה בְּסוּד תְּאוּמָתוֹ שֶׁל הֶבֶל, וּבְנִתְיַנַּת צְפוּרָה הוּא הַחֲזִיר אֶת הַגְּזֵלָה שְׁגָזַל בְּגִלְגוּל הַקּוּדָם. וּמוּבָא בְּמַגְלָה עִמְקוֹת' (קרח) קֶרַח שָׁבָא לְחֵלֶק עַל תְּאוּמָה יְתִירָה שֶׁלִּקְחָה שֶׁהִיְתָה צְפוּרָה אֲשֶׁת מֹשֶׁה, וְעַלְיוֹ נִתְקַנָּא הוּא בְּהַ, זֶה סוּד "וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיַּפֵּל עַל פָּנָיו", שֶׁחֲשָׁדוּהוּ בְּאֲשֶׁת אִישׁ עַל שֶׁלִּקַּח תְּאוּמָה יְתִירָה שְׁלוֹ, לְכֹן דְּרָשׁוּ רַז"ל "אֵחַ נִפְשָׁע מִקְרִית עֵז" עַל קֶרַח שֶׁהָיָה אָחִיו שֶׁל מֹשֶׁה, וּמָה הָיָה מִחֻלְקָתוֹ "וּמִדְּיָנִים כְּבָרִיחַ אֲרָמוֹן", עַל הַמְּדִינִית נִחְלַק, עַל שֶׁלִּקַּח צְפוּרָה שֶׁהִיא תְּאוּמָתוֹ שְׁנוּלְדָה עִם הֶבֶל, וְקִין אָמַר שֶׁהִיא שְׁלוֹ, וְהַרְג קִין הֶבֶל אָחִיו עַל זֶה, וְיִתְרוֹ חֶבֶר הַקִּינִי נִפְרַד מִקִּין וְתִקְוָן אוֹתוֹ הַקְּלָקְלָה, וְעַתָּה חֲזַר וְקִלְקַל קֶרַח אוֹתוֹ הַחֲטָא וְחֲשָׁדוּ בְּאֲשֶׁת אִישׁ. וְגַם כָּאֵן רוּאִים שֶׁקֶרַח רָצָה לְקַחַת אֶת צְפוּרָה לְאִשָּׁה, כְּמוֹ שֶׁבְּגִלְגוּלוֹ הַקּוּדָם צְפוּרָה הִיְתָה אֲשֶׁתוֹ לְאַחֵר שֶׁחָמַד אוֹתָהּ מִהֶבֶל אָחִיו. וְלִכּוֹן הוּא חָשַׁד אֶת מֹשֶׁה בְּאִסוּר אֲשֶׁת אִישׁ שֶׁכִּבְּיָכּוֹל מֹשֶׁה לְקַח אֶת צְפוּרָה שֶׁהִיא אֲשֶׁתוֹ.

מִצִּינוּ בְּפִרְקֵי דְר"א' (כא) שֶׁהִיְתָה תְּאוּמָתוֹ שֶׁל הֶבֶל יָפָה בְּנָשִׁים וְחָמַד אוֹתָהּ בְּלִבּוֹ, וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁאָמַר שֶׁאֵהָרַג אֶת הֶבֶל אָחִי וְאֶקַּח אֶת תְּאוּמָתוֹ מִמֶּנּוּ, שְׁנָאָמַר "וַיְהִי בְּהִיּוֹתֶם בְּשֻׁדָּה" וְאֵין שֻׁדָּה אֵלָּא אִשָּׁה. וְכֹן עַל צְפוּרָה מִצִּינוּ בְּרִש"י (במדבר יב, א) "הָאִשָּׁה הַכֹּשִׁית", מְגִיד שֶׁהִכַּל מוֹדִים בְּיָפִיָּה כָּשֶׁם שֶׁהִכַּל מוֹדִים בְּשַׁחְרוּתוֹ שֶׁל כּוֹשִׁי, כּוֹשִׁית בְּגִימְטְרִיא יִפַּת מְרָאָה.

מִצִּינוּ בְּמִדְרָשׁ (ב"ר כב, ז) שֶׁהֶבֶל אָמַר לְקִין שֵׁיִפְשֵׁט אֶת בְּגָדָיו שֵׁשִׁיכִים לוֹ, הִיּוֹת שֶׁהֵם מִטְּלָטְלִין, וְקִין אָמַר לְהֶבֶל לְפָרַח בְּאוּר, מֵאַחֵר שֶׁהֶאֱדָמָה שֵׁיכַת אֱלֹוֹ וְאֵינְנוּ מִרְשָׁה לוֹ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ. בְּאַרְנוּ בְּמֵאָמַר 'עוֹלָם הַשְּׁמִינִי' שֶׁקִּין הָיָה מִשְׂרָשׁ בֵּינָה, וְהֶבֶל מִשְׂרָשׁ תְּפֹאֲרָת, וּמִחֻלְקָתֶם הִיְתָה מָה יוֹתֵר חָשׁוּב, הָאֵם הֶאֱדָמָה שֶׁמִּסְמֵלֶת אֶת הַבֵּינָה אוֹ הָאוּר וְהַמְּטָלְטְלִין שֵׁשִׁיכִים לְתִפְאֲרָת. וְגַם אֵצֶל קֶרַח רוּאִים שֶׁהוּא חֵלֶק עַל מֹשֶׁה בְּגִלְל שְׂרָשׁוֹ בְּעוֹלָם הַשְּׁמֹן שֶׁהוּא עוֹלָם הַבֵּינָה. כְּמוּבָא בְּמִדְרָשׁ (במדב"ר יח, טז) אָמַר רַבִּי לְוִי לְמָה חֵלֶק קֶרַח עַל מֹשֶׁה, אָמַר, אֲנִי בְּנוֹ שֶׁל שְׁמֹן בֶּן יִצְהָר, שְׁנָאָמַר "וְתִירְשֶׁךָ וַיִּצְהָרְךָ", תִּירוּשׁ זֶה יִין, וַיִּצְהָרְךָ זֶה הַשְּׁמֹן, וּבְכָל מִשְׁקִים שֶׁתִּתֵּן אֶת הַשְּׁמֹן הוּא נִמְצָא עֲלִיוֹן וְכוּ', אֲנִי שְׂאֲנִי בְּנוֹ שֶׁל שְׁמֹן אֵינִי נִמְשַׁח וְנִעֲשֶׂה כֵהֵן וּמְלֹךְ, מִיָּד נִחְלַק עַל מֹשֶׁה

לסכּוּם נִרְאָה אֵת הַהִקְבָּלוֹת בֵּין פְּרֻשַׁת קִינ וְהַבֵּל לַפְּרֻשַׁת קִרַח וּמֹשֶׁה.

פְּרֻשַׁת קִרַח וּמֹשֶׁה	פְּרֻשַׁת קִינ וְהַבֵּל
מֹשֶׁה שֶׁהוּא הַבֵּל, קָבַר אֶת קִרַח שֶׁהוּא קִינ.	קִינ קָבַר אֶת הַבֵּל.
פְּרֻשַׁת קִרַח הִתְחִילָה מִקְנֵאתוֹ קִרַח בְּעֵינֵי הַקְּרִבָּנוֹת שֶׁרָצָה לִהְיוֹת כֹּהֵן גָּדוֹל.	פְּרֻשַׁת קִינ הִתְחִילָה מִקְנֵאתוֹ בְּהַבֵּל בְּעֵינֵי הַקְּרִבָּנוֹת.
(במדבר טז, ב) "וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה"	(בראשית ד ח) "וַיִּקְסוּ קִינ"
(במדבר טז, טו) "וַיֹּאמֶר אֶל ה' אֵל תִּפְּן אֶל מִנְחָתָם."	(בראשית ד, ה) "וְאֵל קִינ וְאֵל מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה"
(במדבר טז, טו) "וַיִּחַר לְמֹשֶׁה מְאֹד."	(בראשית ד, ה) "וַיִּחַר לְקִינ מְאֹד."
(במדבר טז, כב) "וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם."	(בראשית ד, ה) "וַיִּפְּלוּ פָּנָיו."
(במדבר טז, לד) "וְכָל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סְבִיבְתֵיהֶם נָסוּ לְקָלָם."	(בראשית ד, ו) "קוֹל דְּמֵי אַחִיד צִעְקִים אֵלַי מִן הָאָדָמָה."
(במדבר טז, ל) "וַיִּפְצְתָה הָאָדָמָה אֶת פִּיהָ."	(בראשית ד, יא) "הָאָדָמָה אֲשֶׁר פִּצְתָה אֶת פִּיהָ."
(במדבר טז, לה) "וְאִשׁ יִצְאָה מֵאֵת ה' וְתֹאכַל אֶת הַחֲמֻשִׁים וּמֵאֲתֵימִם אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקִּטְרֹת."	עַל קִרְבֵּן הַבֵּל (רש"י בראשית ד, ד) יִרְדֶּה אִשׁ וְלַחֲכָה מִנְחָתוֹ.
(רש"י במדבר כו, יא) שִׁבְגֵי קִרַח עָשׂוּ תְּשׁוּבָה וּבִטְלוּ מֵעֲלֵיהֶם אֶת הָעֹנֶשׁ הַקָּשָׁה שֶׁל הַגִּיהֶנֶם וְנִשְׁאַרוּ בֵּין גֹּן עַדן לַגִּיהֶנֶם.	(רש"י בראשית ד, טז) קִינ עָשָׂה תְּשׁוּבָה עַל עֹנוּוֹ, וְה' גָּזַר עָלָיו שֶׁהוּא יֵשֵׁב מְחוּץ לְגֹן עַדן בְּאוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁגֵּרְשׁוּ אֶת אָבִיו.
קִרַח נִחְלַק בְּעֵינֵי הַצִּיצִית, דָּאִין אֲסוּר כְּלָאִים בְּצִיצִית וְהִיא כְּלוּלָה מִצְמֹר וּפְשִׁתִּים יְחֻדָּיו.	(גור אריה בראשית ד, י) קִינ וְהַבֵּל נִחְלְקוּ בְּעֵינֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מִשׁוּם שָׂאִין אֲסוּר כְּלָאִים בְּמִקְדָּשׁ וְהוּא כְּלוּל מִצְמֹר וּפְשִׁתִּים יְחֻדָּיו.
(מגלה עמוקות קורח) קִרַח רָצָה לְקַחַת אֶת צִפּוֹרָה לְאִשָּׁה.	(פרקי דר"א כא) קִינ חָמַד אֶת תְּאוּמָתוֹ שֶׁל הַבֵּל.
(רש"י במדבר יב, א) "הָאִשָּׁה הַכַּשִׁית", מַגִּיד שֶׁהִפְלִל מוֹדִים בְּיַפְיָה כְּשֶׁם שֶׁהִפְלִל מוֹדִים בְּשִׁחְרוּתוֹ שֶׁל כּוֹשֵׁי, כּוֹשִׁית בְּגִימְטְרִיא יִפְתַּ מְרָאָה.	(פרקי דר"א כא) שֶׁהִיָּתָה תְּאוּמָתוֹ שֶׁל הַבֵּל יָפָה בְּנֻשִׁים וְחָמַד אוֹתָהּ בְּלָבוֹ.
(של"ה קרח) קִרַח כָּפַר בְּגִבּוּאֵת מֹשֶׁה רִבֵּינוֹ ע"ה וּבְתוֹרָה מִן הַשָּׁמַיִם.	(של"ה קרח) קִינ כָּשַׁעְשָׂה מַחְלֶקֶת עִם הַבֵּל, אָמַר לִית דִּין וְלִית דִּין וְלִית עוֹלָם אַחֵר.
(של"ה קרח) מֹשֶׁה אָמַר "בִּקְרֹ וַיִּדַע ה'", כִּי עָתָה עֵת שְׁכָרוֹת, לְרַמֵּז לָהֶם שֶׁנִּדְבָּקָה בָּהֶם מִזְהַמַּת חֲטָא עִץ הַדְּעַת שֶׁל הַיַּיִן הַמְּשֻׁכָּר.	(של"ה קרח) קִינ חֲטָא כִּי נִדְבָּקָה בּוֹ מִזְהַמַּת חֲטָא עִץ הַדְּעַת שֶׁחֲטָאוּ בֵּינֵי הַמְּשֻׁכָּר.
(ספר הפליאה ד"ה את הרי כאן) קִרַח עָמַד בְּמִדְתּוֹ אִשׁ מִבְּלֵי מִים. שֶׁקִּרַח לֹא הִסְכִּים לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם לְהַמְתִּיק אֶת הַדִּין.	(ספר הפליאה ד"ה את הרי כאן) קִינ בְּמִנְחָתוֹ חֲטָא שֶׁהִבִּיא מִזְרַע הָאָרֶץ [פְּשִׁתָּן] הַמְּסַמֵּל אֶת הַגְּבוּרוֹת] אִשׁ מִבְּלֵי מִים. וְלֹא הִמְתִּיק אֶת הַדִּין.
(במדבר יח, טז) אָמַר רַבִּי לִוִּי לָמָּה חָלַק קִרַח עַל מֹשֶׁה, אָמַר, אֲנִי שְׂאֵנִי בְּנוֹ שֶׁל שִׁמּוֹן אֲנִי נִמְשָׁח וְנִעֲשָׂה כֹהֵן וּמְלֹךְ, מִיָּד נִחְלַק עַל מֹשֶׁה. רוֹאִים שֶׁהוּא חָלַק עַל מֹשֶׁה בְּגִלּוֹל שֶׁרָשׁוּ בְּעוֹלָם הַשִּׁמּוֹן שֶׁהוּא עוֹלָם הַבִּינָה.	בְּאֲרֹנוֹ בְּמֵאמֶר 'עוֹלָם הַשִּׁמְיָנִי' שֶׁקִינ הִיָּה מִשְׁרָשׁ בִּינָה, וְהַבֵּל מִשְׁרָשׁ תְּפֹאֲרָתוֹ, וּמַחְלֶקֶתָם הִיָּתָה מֵה יוֹתֵר חָשׁוּב.

חלזון ארגמון קהה קוצים בגימטריא תשע"ו.

מצינו בגמרא (סוטה יז.) הנה רבי מאיר אומר מה נשתנה תכלת מפל מיני צבעונין, מפני שהתכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע דומה לכסא הכבוד. ומבאר רש"י שהתכלת דומה לים בא ללמדנו שכל המקיים מצוות ציצית כאלו הקביל פני שכינה. וכן מובא ב'ספר החנוכה' (שפ) חוטי הלבן רמז לגוף, והתכלת רמז לנפש, ומפני כן אמרו כשכורכין חוטי התכלת על הלבן, שהנפש היא העליונה, והגוף הוא תחתון. ואמרו שעושין ממנו שבע כריכות או שלש עשרה, לרמז הרקיעים והאזורים שביניהם. כמו שאמרו הפוחת לא יפחת משבע כנגד שבעה רקיעים, והמוסיף לא יוסיף על שלש עשרה כנגד שבעה רקיעים וששה אזורים שביניהם. רואים שמקשר את חוטי הציצית לרקיעים.

נראה דלכך סבבו מן השמים שלא ימצא תכלת בזמן הגלות, ולא ישימו חוטי תכלת בציצית, דחוטי התכלת מסמלים את השפעת הגבורות כדלעיל, לכן בזמן הגלות שהשפעת הגבורה היא דינים קשים, אין מקום להשפעה זו כדלעיל. מה שאין כן לעתיד לבוא כשהגבורות יתהפכו לחסדים, והרע יתפך לטוב, יחזרו צבע התכלת וחוטי התכלת. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תש"ס ע"י) בשם האריז"ל שאין תכלת בזמן הגלות, דתכלת דומה לרקיע. ובזמן הגלות שהרקיע אינו בהיר בטל ענין התכלת. נבאר לקמן במאמר 'חשמל צדיק' שהרקיע הוא היסוד, נראה דזה מרמז האריז"ל שבזמן שהרקיע אינו בהיר, אין מקום לתכלת, דהשפעתו תהיה דינים קשים. וכן השתלשל בגשמיות בתכלת שהתגלתה בשנים האחרונות שבתחלה צבעו סגל וכשמתייבש הופך לשחר, ובחשיפתו לשמש יוצא ממנו החלק האדם שבסגל והופך לזהב וכשיוצא לאור הוא הופך לתכלת. ומרמז בזהר (תרומה קמט:) תכלת זה היום השני, נצבע בשני גונים אדם ושחר. ותכלת האדם הוא שלו מהיום השני ממש, כעין גון האש, וזהו אלהים, וירש גון הזהב, שהפל גון אחד. תכלת יוצאת מתוך אותו גון אדם, וכשיורד למטה התרחק גון אדם, ונכנס לתוך אותו מקום, שהוא הים, ונצבע בגון תכלת. אותו אדם נכנס לתוך הים ונחלש גונו והופך לתכלת, וזהו אלהים, אבל אינו חזק כמו הראשון. ויש פאן רמז על המתקת הדינים והוצאת האדמיות מהם. וכן השם שהשתלשל לחלזון שממנו מוציאים את התכלת: חלזון ארגמון קהה קוצים עם האותיות בגימטריא תשע"ו ועם המילים והכולל בגימטריא ה'תשע"ו.

והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שצבע התכלת לא השתלשל בצומח ובבעלי חיים רק בדיגים שבים, ונראה שיש פאן רמז על סוד העינים שקשורים לתכלת ולציצית ולדיגים, כמובא במדרש (ילקוט שלח תשנ) ר' אלעזר בר' שמעון אומר למה נקרא שמה תכלת על שם שנתכלו המצרים בבכוריהם, דבר אחר על שכלו המצרים על הים, רבי אומר למה נקרא שמה ציצית על שם שהציץ המקום על בתי אבותינו במצרים, שנאמר "מציץ מן החרקים". רואים שהציצית היא מלשון להציץ ולהסתכל. וזה סוד התכלת שעליה צותה התורה "וראי אתם אתו", כמובא במדרש (במדב"ר ד, ג) שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד. ועל ידי זה יבא האדם ל"ויזכרתם ועשיתם את כל מצות ה'". וממשיך הכתוב "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", וכן מובא ב'שלחן ערוך' (א"ח כד, ד) יש נוהגין להסתכל בציצית כשמגיעים לוראי אתם אתו, ולתן אותם על העינים, ומנהג יפה הוא וחבובי מצוה ובמשנה ברורה שם (סק"ז) נמצא בשם הקדמונים שכל המעביר ציצית על עינו כשקורא פרשה ציצית, יהא מבטח שלא יבוא לידי סמוי עינים. וכן מובא בספר 'בן איש חי' (נח) שרנ"ו חוטי הציצית, [8 כפול 8 כפול 4] הם

כַּמְנַן עֵלְיוֹ בְּמַלְוֵי הָאוֹתִיּוֹת עֵלְיוֹ יוֹד נר"ן. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁצִיצִית בְּגִימְטְרִיא ת"ר נְרַמְזוֹת בְּפֶסוּק שְׁנַאֲמַר בְּפֶרֶשֶׁת צִיצִית עַל שְׁמִירַת הָעֵינַיִם "וְלֹא תִתּוֹרֵר".

וְכֵן דְּגִים הֵם בְּחִינַת עֵינַי, כִּידוּעַ שְׁעֵינֵי הַדָּג מְרַמְזוֹת עַל עֵינָא פְּקִיחָא שְׂאָף פִּעַם אֵינָה נְעַצְמַת, וְלִכֵּן נִהְגַּ הַרְה"ק מְרוֹזֵין לֶאֱכַל עֵינַי שֶׁל דָּג בְּשַׁבַּת לְעוֹרֵר אֶת הָעֵינָא פְּקִיחָא. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (בְּרֻכּוֹת כ:) שְׁדָּגִים אֵין שׁוֹלֵטִת בָּהֶם עֵינַי הָרַע, וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (נְדָרִים נד:) שְׁאֲכִילַת דְּגִים מְבִיאָה רְפוּאָה בְּסוּף מַחְלַת עֵינַיִם. וְכֵן מוּבָא בְּטַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים' (ע' קמד בשם כתבי האר"י) שְׁצַדִּיקִים מִתְגַּלְגְּלִים בְּדָגִים, וְכֵן הַדָּגִים לֹא מֵתוּ בְּמַבּוּל. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (ב"ר כ, ג) שֶׁהַדָּג הוּא בְּעַל הַחַיִּים הַיְחִיד חוּץ מִהַנְּחָשׁ, שְׁמְצִינּוּ שֶׁהַשְּׂכִינָה דְּבָרָה אֶתּוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (יונה ב) "וַיֹּאמֶר ה' לְדָג". וְכֵן רוּאִים שְׁעוֹלָם הַדָּגִים יֵשׁ בּוֹ יוֹתֵר לְפִי חִיצוֹנִי מִשְׂאֵר בְּעַלֵי הַחַיִּים, דְּרוּאִים שֶׁם צְבָעִים וְצוּרוֹת יְפוֹת יוֹתֵר מִמָּה שְׂרוּאִים בִּיבֻשָׁה. וְזֶה גַם מְרָאָה שְׁזָה יוֹתֵר רוֹחְנֵי, וְיוֹתֵר עֲלִיוֹן. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (בְּכוֹרוֹת ח) הַכֹּל מִשְׁמֵשִׁין פְּנִים כְּנֶגֶד עַרְף, חוּץ מִשְׁלֹשָׁה שְׁמֵשֵׁשִׁין פְּנִים כְּנֶגֶד פְּנִים, וְאֵלוֹ הוּ, אָדָם, דָּג, וְנַחֲשׁ.

כְּתוּב (בַּמְדַּבֵּר טו, לט) "וּרְאִיתֶם אֶתּוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת ה' וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם" וְצָרִיךְ לְהִבִּין מִדּוּעַ רְאִיתַת הַצִּיצִית מְזַכֵּרָה לְאָדָם אֶת כָּל הַמִּצְוֹת, וְגַם אִם יֵשׁ בְּזֶה אֵיזָה רְמִזַּ בְּגִימְטְרִיא וְכוּ' לְהַזְכִּיר אֶת כָּל הַמִּצְוֹת, מִדּוּעַ זֶה מִשְׁכַּנֵּעַ אֶת הָאָדָם לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַמִּצְוֹת. וְכֵן צָרִיךְ לְהִבִּין מִדּוּעַ נֹאמַר בְּלִשׁוֹן זְכָר "אֵתּוֹ" וְלֹא בְּלִשׁוֹן נִקְבָּה אֵתּוֹ, וְכֵן צָרִיךְ לְהִבִּין אֶת הַקֶּשֶׁר שֶׁל יְצִיאַת מִצְרַיִם לְפֶרֶשֶׁת צִיצִית, כְּמוּבָא בְּכַתּוּב (שם מא) "אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו'".

מְצִינּוּ בְּזֶהָר (תְּרוּמָה קמז) תְּכַלַּת הִיא חֲזָקָה, וְאֵין מִי שְׁשׁוֹלֵט עָלֶיהָ לְחַיִּים, שֶׁהִיא כְּפֶסֶא הַדִּין לְשְׂרוֹת בּוֹ דִּין חֲזָקָה. וְכֵן שֶׁם (קמח) תְּכַלַּת יֵרֶךְ שְׂמָאל, וְכֵן שֶׁם (קמט:) בֵּינָם נִצְבָּע בּוֹ גִּוֹן תְּכַלַּת שֶׁהוּא כְּפֶסֶא דִּין. רוּאִים שְׁצַבַּע הַתְּכַלַּת מְסַמֵּל כְּפֶסֶא דִּין וְגִבּוּרָה שְׁנִמְצָא בְּשְׂמָאל, וְכֶסֶא דִּין הַכּוֹנֵה לְכֶסֶא הַכְּבוֹד, כְּמוּבָא בְּזֶהָר (שֶׁלַח קעה:) מֵהִי תְכַלַּת ר' יְהוּדָה אוֹמֵר כְּפֶסֶא הַכְּבוֹד נִקְרָאת, הֵינּוּ שֶׁתְּכַלַּת וְכֶסֶא הַכְּבוֹד מְסַמְּלִים אֶת מִדַּת הַגִּבּוּרָה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (בַּמְדַּבֵּר ד, יג) שֶׁהַתְּכַלַּת דּוֹמָה לְאֵם וְכֵן דּוֹמָה לְרִקִיעַ וְרִקִיעַ דּוֹמָה לְכֶסֶא הַכְּבוֹד.

עַל פִּי זֶה נִרְאָה לְבָאֵר אֶת הַ"פְּתִיל תְּכַלַּת", שְׁמְצִינּוּ בְּמִצְוֹת צִיצִית, וּבְצִיץ שֶׁל כֹּהֵן גָּדוֹל, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בַּמְדַּבֵּר טו, לט) "וְנִתְּנוּ עַל צִיצַת הַכֹּהֵן פְּתִיל תְּכַלַּת" (שְׁמוֹת כח, לו) "וַעֲשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר וְגו' וְשִׁמְתָּ אֹתוֹ עַל פְּתִיל תְּכַלַּת", דְּהַלִּשׁוֹן צִיץ וְצִיצִית, הִיא מְלִשׁוֹן לְהַצִּיץ וְלְהַסְתַּפֵּל, שְׁצָרִיךְ לְהַתְּבַוֵּן בְּצִיץ וּבְצִיצִית, וְלִרְאוֹת אֶת הַתְּכַלַּת, וְלִזְכֹּר בְּכֶסֶא הַכְּבוֹד, שֶׁשֶׁם דְּנִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְשֶׁם גּוֹזְרִים עַל עֲנִינֵי הַשָּׂכָר וְהַעֲנֵשׁ וְכוּ', וְזֶה יְבִיא אֶת הָאָדָם לְקִיּוּם תּוֹרָה וּמִצְוֹת. וְזֶה שְׁכַתּוּב "וּרְאִיתֶם אֶתּוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת ה' וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם", שֶׁעַל יְדֵי רְאִיתַת הַצִּיצִית וְהַתְּכַלַּת, בָּאִים לְקִיּוּם כָּל הַמִּצְוֹת. וְלִכֵּן כְּתוּב "וּרְאִיתֶם אֵתּוֹ" בְּלִשׁוֹן זְכָר וְלֹא אוֹתָן בְּלִשׁוֹן נִקְבָּה, דְּצָרִיךְ לְרְאוֹת בְּצִיצִית אֶת הַקַּב"ה וְכֶסֶא הַכְּבוֹד, וְעַלֵי נֹאמַר "וּרְאִיתֶם אֵתּוֹ". וְכֵן "צִיץ זָהָב טָהוֹר" בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, כְּפִי שְׁנִבְאָר שְׁמִלְכוּת בֵּית דָּוִד הִיא בְּסוּד הַתְּכַלַּת וְכֶסֶא דִּין. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם אֲגָשִׁי שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב עַל הַצִּיץ, (שְׁמוֹת כח, לח) "וְהָיָה עַל מִצַּח אַהֲרֹן" עִם הַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא דְּוִיד בֶּן יֵשׁוּעַ.

וְכֵן מוּבָא בְּזֶהָר (שֶׁלַח קעה) וְעַל כֵּן עוֹלָה בְּצִיצִית גִּוֹן תְּכַלַּת, שֶׁתְּכַלַּת דּוֹמָה לְכֶסֶא הַכְּבוֹד, מֵה כְּפֶסֶא הַכְּבוֹד עוֹשָׂה לְאָדָם שְׂלִיל בְּדָרְךְ הַיָּשָׁר לְטָהָר, אִף תְּכַלַּת זֶה עוֹשָׂה לְאָדָם שְׂלִיל בְּדָרְךְ הַיָּשָׁר בְּוֹדָאִי. וְכֵן בְּצִיץ מוּבָא בְּזֶהָר (תְּצַוֵּה רִיז: וְכַעֲנֵן זֶה בְּזוּהַר וִיקָהַל רִיח:) וַעֲשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מִפְּנֵי מָה נִקְרָא צִיץ מִשְׁמַעוֹתוֹ הַסְתַּפְּלוּת, לְהַסְתַּפֵּל בּוֹ, וְכֵן מִי שֶׁהַסְתַּפֵּל נִפְלוּ פְּנָיו מֵאִימָה וְהָיָה נִשְׁבָּר לְבוֹ, וְכֵן כְּתוּב (שְׁמוֹת כח, לח) "וְהָיָה עַל

מצחו תמיד, ד"ש ענין שהכהן גדול ילבש את הציץ כמה שיותר, כיון שזה מעורר את בני ישראל לתשובה. וכן הכתוב (תהילים טז, ח) **"שויתי הוי"ה לנגדי"** בגימטריא **תכלת**. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שציץ וציצית מזכרים בתורה, כל אחד מהם שלש פעמים. והוסיף הרה"ג ר' י. ש. צור שליט"א ש**תכלת** בגימטריא **טו"ב** פעמים **ל"ם**. ומבאר לדברינו שהתכלת מסמלת את הטוב שביום שמעורר לתשובה.

מצינו בגמרא (שבת יב.) **אמר רבה בר רב הונא, חיב אדם למשמש בתפילין כל שעה ושעה קל וחומר מציין, מה ציץ שאין בו אלא אזכרה אחת, אמרה תורה, והיה על מצחו תמיד** שלא יסיח דעתו ממנו, תפילין שיש בהם אזכרות הרבה, על אחת כמה וכמה. רואים שתפילין הם בחינת ציץ, ותפילין גבוהים יותר מציץ. ומבאר לדברינו שהרי ציץ הוא בחינת ציצית, וכשם שתפילין גבוהים יותר מציצית, כך הם גבוהים יותר מהציץ. וכן ציץ קודש בגימטריא ציצית, כי על הציץ היה כתוב קודש. וכן מצינו בזהר (פנחס רנד:) שמעיל הכהן הגדול היה בבחינת ציצית, והציץ היה בבחינת תפילין.

כתוב (במדבר לא, יז) **"ועתה הרגו כל זכר בטף וכל אשה ידעת איש למשפב זכר הרגו"** ומבאר רש"י **"וכל אשה ידעת איש"** ראוייה לבעל, ולפני הציץ העבירים והראוייה לבעל פניה מוריקות, נראה דלכן העבירים לפני הציץ דוקא, דהתכלת שבציץ מסמלת את מדת הגבורה והדין, ומי שהיתה חיבת מיתה, היו פניה מוריקות לפני הציץ.

ולכן מזכירה התורה בפרשת ציצית את יציאת מצרים, כמו שכתוב **"אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני ה' אלהיכם"**. כיון שביציאת מצרים היתה התגלות של מדת הגבורה וכסא הכבוד, ששיכת לציצית. והוסיף הרה"ג ר' י. ש. צור שליט"א שהתכלת כלתה את המצרים גם בים סוף, כמובא במדרש (במדבר"ד, יג) **שהתכלת דומה לים**. וכן תכלת בגימטריא מה נשתנה, ששואלים בליל פסח, כי התכלת עשתה את השנוי בלילה הזה כשהרגה רק את הבכורים של המצרים. וכן אותיות **חמ"ץ** נרמזות בכתוב על הציץ: **"והיה על מצחו תמיד"** בהפוך אותיות, לרמז שהציץ הוא בחינת ציצית שהופך את החמץ למצה בסוד גאלת מצרים.

וכן מצינו בזהר (תרומה קלה.) **תכלת זה פסח שלטון סוד האמונה, מפני שהתכלת לא שלטה עד שפלתה והרגה כל בכורי מצרים**. רואים שהתכלת ומדת הגבורה, היא זו שהרגה את בכורי מצרים. וכן האש שמסמלת את מדת הגבורה טבעה לכלות כל דבר כמו תכלת. וכן מובא בספר 'לקוטי שושנים' בשם ספר הפליאה שבגיהנם יש **תת"ן** חדרים כמנין **תכל"ת**. וכן האש של גיהנם באה מכסא הכבוד. כמובא ברמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות מאמר חיקור דין ח"ג פ"ב), שהאש של גיהנם באה מנהר דינור הנמשך מזעתן של חיות הקדש שנושאות את כסא הכבוד.

מצינו ברש"י (במדבר טו, מא) **"פתיל תכלת"**, על שם שכול בכורות, תרגום של שכול תכלא, ומפתם היתה בלילה, וכן צבע התכלת דומה לרקיע המשחיר לעת ערב. נראה דלכן התכלת מרמזת על הלילה, ובלילה הרקיע מקבל צבע תכלת, דבלילה שולטת מדת הגבורה בבחינת תכלת, כמובא בזהר (וילך רפד.), וממילא זה הזמן שהתכלת פועלת בעולם.

מובא ב'תשובות הרשב"א' (ח"א תתעח) **העקר הוא התכלת, מכל מקום ברכה מברכינו עליהו להתעטף בציצית מספק, כי אין זה אלא ספק ברכה לבטלה**. רואים שהעקר בציצית הוא חוטי התכלת, ולא חוטי הלבו, ואנו שאין לנו תכלת אנו מברכים מספק. ומבאר לדברינו דעקר תכלית הציצית הוא חוטי התכלת, שמזכירים את כסא

הכבוד ומדת הגבורה, שמביא לקיום כל המצוות, מה שאין כן חוטי הלבן שיכים לימין, כמובא בזהר (תיקונים כז). ומדיק בפתוב "הכנף פתיל תכלת והיה לכם לציצת וראיתם אתו", שהתכלת יהיה לציצית להסתכל, "וראיתם אתו את התכלת. וכן מובא בספר 'בן איש חי' (שנה ראשונה פ' נח) נכון להסתכל בציצית, ויכוון ויציר במחשבתו כאלו יש בהם חוט מראה תכלת. וכן שלחו לי מאמר מדעי לבאר את ענין הצבעים על פי מדע שהצבע בא מקרני אור אשר המולקולה קולטת ומשקפת, והם מודדים זאת במדה הנקראת ננומטר. והשתלשל בגון התכלת שמופק מהחלזון שהננומטר שלו הוא מספר 613, והוא הגבה ביותר בגרף, מכל גוני התכלת. ויש כאן רמז שהתכלת קשורה לכל ה613 מצוות, כי ראית התכלת מביאה את האדם לקיום תרי"ג מצוות.

מובא בסמ"ג (עשה כו) שהתכלת בא מדג חלזון שנמצא בים המלח. ובארנו במאמר 'מעלת הגבורות' שמלח וים המלח מסמלים את מדת הגבורה. נראה דלכן דג החלזון שממנו לוקחים את הצבע לתכלת נמצא בים המלח, דים המלח הוא מקום הגבורות.

מצינו במדרש (תנחומא קרח ב) קפץ קרח ואמר למשה אתה אומר "ונתנו על ציצת וגו'", טלית שפלה תכלת מה היא שיהא פוטר מן ציצית, אמר לו משה חציבת בציצית, אמר לו קרח, טלית שפלה תכלת אינה פוטר עצמה, וארבעה חוטין פוטר אותה, אמר לו דברים אלו לא נצטוית עליהם, ומלבד אתה בודאם. נראה לבאר שקרח טען כיון שכל תכלית החוטין כפי שיראו את התכלת ויזכרו את פסא הכבוד, הרי בטלית שפלה תכלת, הוא רואה תכלת, ולשם מה צריך חוטין. וענה לו משה שיתכן שעל פי סברה הוא צודק, אבל לא נצטוית ומלבד אתה בודאם.

נראה דלכן הבגד העליון של הפהן גדול, היה המעיל, שהיה פלו תכלת, כמו שפתוב (שמות כח, לא) "ועשית את מעיל האפוד כליל תכלת", כדי שהעולים לבית המקדש, יראו את התכלת על הפהן גדול ויזכרו את פסא הכבוד, ויעשו תשובה. וכן מצינו בזהר (פקודי רלא.) שהפהן הוא ימין, לכן לבש מעיל תכלת, להכליל שמאל בימין. ורואים שמעיל התכלת סמל את מדת הגבורה. ונראה דלכן המעיל תכלת היה מלמעלה עד למטה, ונשק את רגלי הפהן, לסמל שהשפעת התכלת והגבורות, יורדת עד למטה מטה. דמה שיותר למטה זה יותר צמצום, ויותר שיך למדת הגבורה וכן מצינו בזהר (תיקונים כה:) שהפעמון ורמון הם בבחינת חוטי ציצית, ורואים שהמעיל שהיה כליל תכלת הוא בסוד ציצית, היינו שהעקר בציצית הוא התכלת.

מובא בפרוש ה'מתוק מדבש' על הזהר (בראשית לט) כתב האריז"ל בספר למודי אצילות, דע כשנהרג אדם מישראל על ידי גוי, מיד בא המלאך אורפניאל ולוקח נשמתו, וחוקק נשמתו ומה שארע בה בפורפירא דמלכא הנקרא בגד תכלת, ולעתיד לבא יתלבש הקדוש ברוך הוא בלבוש זה וינקם נקמת דם עבדיו השפוד. רואים שבגד תכלת משמש כבגד של דין לנקם נקמת דם עבדיו השפוד.

מצינו בזהר (שלח קעה.) התכלת היא פסא לבית דוד, ותקון שלו, וזה היא היראה מלפני ה' להתיירא מהמקום ההוא, וזה הפסא שדינים בו דיני נפשות. רואים שהזהר מקשר את דוד המלך ואת פסא דוד, לתכלת ולכסא הכבוד, נראה לבאר דכשם שבעולם העליון מדת הגבורה והדין, מתגלית בכסא הכבוד, כדי שיהיו יראים ויילכו בדרך הישר, כך בעולם הזה מתגלה הגבורה והדין בכסא דוד, שהיה דן דינים, והיו יראים ממנו, דהמלכות מטילה מורא על העם, כדי שילכו בדרך הישר. וכן מצינו בזהר (פנחס רכז.) זו התכלת היא דין, דינא דמלכותא דינא, רואים קשר בין התכלת לדין המלכות. וכן מובא ב'שער הפנוות' להאריז"ל שמעקר הדין היו צריכים לשים חוט תכלת רק בכנף

הרביעית מהד' כנפופות שמכוננת כנגד המלכות, ונביא את דבריו: (ציצית ד) בחינת התכלת הוא מלכות כנודע אשר הוא סוד הה' אחרונה דהנה החסרה משם יה"ו וכדי להשלים חשבון הל"ב חוטין אנו לוקחים את המלכות שהיא התכלת עמהן כדי להשלימן אבל כפי זה לא היה צריך להיות התכלת אלא חוט בכנף רביעי ולא בכל ציציות מהד', אבל הענין הוא כי עקר הבחינה המשלמת לל"ב חוטין הוא בכנף רביעי שהוא במלוי ההין שהוא סוד הנקבה, אלא שגם בשאר ג' ציציות אנו מניחים בהם תכלת דרך רמז בלבד. והוסיף הרה"ג ר' א. ג. שליט"א שהענין מרמז בכתוב (במדבר יד, כא) "ואולם חי אני וימלא כבוד הוי"ה את כל הארץ", היינו שנמלא את הל"א אותיות של שם יה"ו במלוי שחסרה לו האות הל"ב כמנין "כבוד" אז נזכה לאור התכלת שהוא אור הל"ב שיאיר לעתיד לבא ויקים המשך הכתוב "וימלא כבוד הוי"ה את כל הארץ".

והוסיף הרה"ג ר' ד. לב שליט"א שפס"א דו"ד ר"ת הכתוב (יחזקאל א, כו) "וממעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה". וכן תכלת רקיע כסא הכבוד ר"ת כת"ר. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שהכתוב (שם טז) "ותאמר מה תתן לי כי תבוא אלי" ר"ת מלכות, או תכלת דתמר רמזה ליהודה שבקשתה האמתית היא הקמת המלכות. וכן מובא בספר 'עוללות אפרים' (מאמר תג) החותמת רמז למילה, שכן אנו אומרים "וצאצאיו חתם באות ברית קדש", והפתילים רמז לציצית והמטה רמז למלכות. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שמלכות אותיות פלותם. וזה ממש בחינת הדין שבתכלת שהיא מלשון כלוי וכליון כדלעיל. וכן מובא בספר 'אדרת אליהו' ל'בן איש חי' (פ' אמור) שאתרוג המסמל את המלכות, אותיות את גור, דהמלכות מטילה פחד ומורא.

מצינו בזהר (שלח קעה): זו התכלת היא סוד של דוד המלך, והגון שלה יוצא מדג שהולך בים כנרת, ועל פן כנור של דוד מנגן מאליו, רואים שהזהר מקשר את התכלת עם כנור דוד, שהוא מלשון כנרת, שמשם לוקחים את הדג לצבע התכלת, וצריך באור. מובא בלק"ת להאריז"ל (עקב ע' רמח) שכנרת בגימטריא תרע"א שהוא שם אדניי במלוי, דכנרת היא בבחינת מלכות. ומצינו בגמרא (ברכות ג:) בחצות הלילה היתה מנשבת רוח צפונית על כנורו של דוד, והיה מנגן, ועל ידי זה התעורר דוד לעבודת ה'. נראה דלכן היתה מנשבת רוח צפונית, הואיל והיא באה מצד הצפון והשמאל, היא מזכירה לדוד שיש דינים וקטרוגים, וצריך להתעורר לעבודת ה', ולכן מקשר הזהר את כנור דוד עם התכלת, שבא מים כנרת, דכנור זה תפקידו לעורר לדוד את ענין התכלת והגבורות שבאים מים כנרת שהוא בבחינת מלכות השיכת למדת הגבורה, כדי שיקום לעבודת ה'. ולכן לקחו את התכלת מדג שחי בים כנרת, דכנרת מסמלת את מדת הגבורה שהיא בבחינת תכלת. וכן מובא בלק"ת (מסעי צד:) רוח צפונית שהיה מנשבת בכנור דוד הוא התעוררות הגבורה. וכן הכתוב המדבר על כסא הכבוד (תהילים צג, ב) "נכון כסאך מאז" בגימטריא כנור דכנור דוד מסמל את מדת הגבורה של כסא הכבוד. וכן כנור דוד בגימטריא מרים דכשם שכנור דוד קשור לים כנרת, כך מרים קשורה לים כנרת, כמובא ב'שער הגלגולים' להאריז"ל (הקדמה לו) שבארה של מרים נמצא בים כנרת. וכן מרים היתה אחת האמהות של בית דוד. כמובא בגמרא (סוטה יא:) והמהרש"א שם מבאר (ד"ה דוד) שדוד היה נכד של מרים מצד אמו. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תש"ס ע' רסה) שיהודה תמר בגימטריא כנרת. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שכנרת בגימטריא ארץ רקיע, כי משם מחברים ארץ לרקיע דרך התכלת שדומה לרקיע.

מצינו במדרש (במדב"ר ד, יג) ר' נתן אומר חביב מעשה הארון ככסא הכבוד של מעלה, שבשעה שהיו נוסעים לא היו פורסין עליו לא בגד ארגמן ולא תולעת שני אלא בגד כליל תכלת, שהתכלת דומה לים וים

דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד, מעשה השלחן כנגד מלכות בית דוד שהשלחן מכסין בתכלת כנגד דוד שהיה צדיק וכו'. רואים שמכסין את השלחן בבגד תכלת, משום שהוא כנגד דוד, ומבאר לדברינו, דוד שיד לשרש התכלת וכסא הכבוד.

מצינו בזהר (תיקונים נא:) בתקיעה הוא קול ארך בנגון, עד שהיה עולה לו לגבי ימין שהוא חסד, בשברים היה עולה קול של נגון לגבי גבורה, והיה יורד ממנו בשמחה חכמה ועשר, כמו שהעמידוהו הרוצה להחכים ידרים, להעשיר יצפין, בתרועה היה עולה קול של נגון לגבי עמוד האמצע, נראה דלכן תקיעה מסמלת את מדת החסד של אברהם. דתקיעה היא קול פשוט שנמשך ללא הפסקה. מאידך שברים ששברים את התקיעה, מסמלים את מדת הגבורה השוברת ועוצרת את החסד הנשפע ממדת החסד. ותרועה מסמלת את התפארת הממצעת בין החסד והגבורה שאמנם עוצרת את התקיעה אבל בעדינות, ונותנת לתקיעה מעט גבורה בתוכה כפי הצורך. וכן תרועה מפוררת את השברים לפרורים דקים בסוד "מי ימלל גבורות ה'", שהוא סוד המתקת הדינים כדלעיל. נראה דלכן סדר התקיעות הוא תקיעה בתחלה ותקיעה בסוף לרמוז ששרש הכל ותכלית הכל הוא חסד פשוט, ומהתקיעה שהיא חסד פשוט יצאו השברים והתרועה שמצמצמים השפע, והכל כדי להגיע לתקיעה בסוף שהיא גם כן חסד פשוט דבסוף יגלו שהכל חסד. וכן רואים בקשירת התכלת בציצית לפי השיטה שמשתמשים בחוט תכלת לעשות את החליות, הם עושים את הראשון והאחרון עם הלבן, ומבאר לדברינו כי הלבן הוא חסד והתכלת הוא דין, וכשעושים את הראשון והאחרון עם הלבן מסמלים שהכל בא משרש החסד וממתיקים את הדינים בשרשם.

עוד רמזים על שנת תשע"ו.

שמעתי מהרה"ג ר' א. י. שליט"א שנסח התפלה אין ערוך לך ואין זולתך אפס בלתך ומי דומה לך. אין ערוך לך ה' אלהינו בעולם הזה. ואין זולתך מלכנו לחיי העולם הבא. אפס בלתך גואלנו לימות המשיח. ואין דומה לך מושיענו, לתחית המתים. עם האותיות והמלים והכולל בגימטריא תשע"ו.

מצינו בזהר (אחרי סט:) אמר רבי אבא, לא גלו ישראל מארצם עד שכפרו בקדוש ברוך הוא, שכתוב "אין לנו חלק בדוד ולא נחלה בןו ישי". וכן מצינו במדרש (ילקוט שמואל קו) תני ר' שמעון בן יוחאי אומר בשלשה דברים עתידים למאס, במלכות שמים, ובמלכות בית דוד, ובבנין בית המקדש, הדין הוא דכתיב "ויאמר אין לנו חלק בדוד" זו מלכות שמים, "ולא נחלה לנו בןו ישי" זו מלכות בית דוד "איש לאהליו ישראל" ולא לבית המקדש. א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאלה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, הדין הוא דכתיב "אחר ישבו בני ישראל ובקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, "ואת דוד מלכם" זו מלכות בית דוד, "ויפחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש. רואים ששם ישראל יצא לגלות בגלל שזלזלו בדוד בן ישי, ויגאלו כשיבקשו את דוד בן ישי. ורואים את ההדגשה של הפסוק בשם דוד בן ישי, כפי שבארנו שבשם זה תלויה הגאולה. וכן חלק בדוד נחלה בןו ישי בגימטריא פתר. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שסימן גאולה לישראל בגימטריא

תשע"ו.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' א. עברון שליט"א שעם סגולה עם המלים בגימטריא תשע"ו, ואם נחשב את הם' סופית במספר 40 זה יוצא עם המלים 216 שמרמז על השנה הלועזית 2016, ומבאר לדברינו שבשנה זו אנו מצפים לאתחלתא דגאלה בבחינת כניסת השבת. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שסגולה ר"ת סימן גאולה לישראל.

ורואים דבר פלא שגם בלשון הקדש ביאת המשיח בגימטריא תשע"ו וגם בארמית פקון מן גלותא יוצא אותו מספר. וכן פקון מן גלותא ר"ת וס"ת מג"ן אג"י, כי תורתו של רשב"י מגן לנו. וכן מובא בעלון 'פי לה' המלוכה שתשע"ו במלים חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושש בגימטריא פקון מן גלותא ברחמי במלוי האותיות יוד פי קוף ויו נון מם נון גימל למד ויו תיו אלף בית ריש חית מם יוד. והוסיף הרה"ג ר' ע. טובי שליט"א שנסח הפיוט 'ואפק ית עמך מגו גלותא בגימטריא תשע"ו. וכן הישועה בחסד וברחמים בגימטריא תשע"ו. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א ששמעון נרמז בנסח התפלה למען שמו באהבה, שבזכות למוד תורתו נזכה לגאלה באהבה.

מציינו בגמרא (סוטה י.) "ויגדל הנער ויברכהו הוי"ה", במה ברכו אמר רב יהודה אמר רב שברכו באמתו, אמתו כבני אדם וזרעו כנחל שוטף. רואים ששמעון היה מברך בלח היסוד. ומובא במהר"ל שם וידוע כי מן הראש ימשך הזרע אל איברי המשגל, דרך חוט השדרה, וזה שאמר כי היה אמתו כבני אדם וזרעו כנחל שוטף, כי היה הזרע הנמשך מן הראש המקבל קדשה אלקית, שהיה שמשון נזיר אלקים, מקבל ראשו הקדשה האלקית יותר מכל אדם. רואים שהמהר"ל מקשר את קדשת הראש והשערות של שמשון ללח היסוד שהיה לו. וכן מציינו בגמרא שם תניא אמר ר' שמעון החסיד בין כתפו של שמשון ששים אמה. ומבאר המהר"ל רצה לומר כי לח ששים כחו, הינו לח היסוד. וכן הכתוב שנאמר על שמשון, (שופטים טז, ד) "ויאהב אשה כנחל שורק ושמך דלילה", מרמז על היסוד, כי שורק מרמז על נקוד השורק, ומציינו בזהר (תיקונים טו: עם פירוש 'מתוק מדבש') שנקוד השורק מסמל את היסוד, ועין בזהר חדש (תיקונים קיח.) שמקשר בין נקוד השורק לכתוב (ירמי' ב, כא) "ואנכי נטעתיך שורק" ומובא ברש"י על הכתוב שם שורק הוא זמורות גפן טוב. ובארנו במאמר 'חשמל דם' שזמורות הגפן מסמלות את היסוד של יוסף שנקרא ענף של גפן, בכתוב "בן פרת יוסף". וכן מובא מהרה"ג ר' יוסף מורד שליט"א ששורק בגימטריא ברית.

וכן שמעתי מהרה"ג ר' א. ה. שליט"א ששמעון אותיות ש"ן שו"ם שמרבה זרע כמובא בגמרא (ב"ק פב.) עזרא תקן להם לישראל שיאכלו שום בערב שבת שמרבה את הזרע. וכן מציינו במשנה (תרומות ט, ו) ששום הוא מהדברים שאין זרעם כלה באדמה. וכן מובא ב'שער הגלגולים' להאר"ז"ל (לד) שיש ביסוד האדם עור דק שנמצא בין נקב הזרע לנקב המי רגלים שנמשל לקלפת השום, ועל זה רמז בן עזאי שאמר כל חכמי ישראל לפני קלפת השום. והוסיף הרה"ג ר' שמעון אשר שליט"א ששמעון ר"ת נסח הגמרא (שבת לא:) מי שאכל שום וריחו נודף. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהשומשום שנהוג לפזר על החלות של שבת קדש גם מרמז על רבוי הזרע של השום, כמובא בגמרא שנמלים שהולכות יחד ברבוי גדול, נקראות שומשני, (נדרים כד:) ודילמא קנא דשומשני חזא ומבאר רש"י קן נמלים שנוראים הרבה פיוצאי מצרים. וכן מהשומשום מכינים טחינה שהוא מאכל שנאכל עם שום. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שטחינה מכינים מטחינת השומשום, ולכן זה מרמז על שמשון שנקרא טוחן, וכפי שמצינו בגמרא (סוטה י.) "וייהי טוחן בבית האסורים", מלמד, שכל אחד ואחד הביא לו את אשתו לבית האסורים, כדי שתתעבר ממנו. וכן אותיות שו"ם מסמלות יחוד יסוד ומלכות, כי הו' היא יסוד שנכנס בתוך אותיות ש"ם שמסמלות מלכות כמובא בפרע"ח להאר"ז"ל (קריאת שמע ח"א ע' קעא) המלכות נקראת שם. וכן עזרא סופר בגימטריא שום זרע. והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שזרע נרמז בעזרא. וכן עזרא תיקן טבילה לבעלי קרי.

זעקת השכינה.

[הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שכן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ולא מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע לא מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינות שלהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל בספר הזהר ובשאר ספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרובות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידונו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל הגוב"י על 'עץ חיים'** (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). **הענינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך. רבנו ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחוננים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחוננים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.**

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו כל יום חובת לימוד בספר הזהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל, מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח, ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו', ומי שאצלו במסגרת עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מדור גלגלים בתורה

תקציר גלגלים מתוך הספר 'משברי ים גלגל החוזר בתורה', שחיבר אחי הרה"ג ר' שמואל פיש שליט"א בספר מתבארים באריכות מאות גלגלים בתורה. ניתן להשיג בטל: 036188995

נטילת ידים – טעינה

[מכתבי הג"ר מרדכי גולדמן שליט"א]

הידיעות ההלכתיות הנחוצות להבנת הגלגל:

א. הרואה את חבירו עומד בדרך וצריך עזרה בהטענת משא, חייב ללכת לעזור לו בכך ("הקם תקים עמו"). ודווקא כשהוא בסמיכות לו בתוך ריס [=רס"ו אמות], אבל כשהוא רחוק יותר מריס פטור מהמצוה ואינו זקוק לעזור לו. [ב"מ דף ל"ג, חו"מ רע"ב סעיף ה'].

ב. מי שחפץ לאכול פת ואין לו מים לנטילת ידים, אם יש מים בתוך שיעור מיל [=אלפיים אמה] ילך ויטול (ואם הוא בדרך, ובהמשך לכיוון מגמת חפצו ישנם מים, אז צריך ללכת שיעור ד' מיל), ואם רחוקים יותר יכרוך ידיו במפה ויאכל בלי נט"י. [שו"ע או"ח קס"ג סעיף א'].

ג. כשיכול אדם לבחור אחת בלבד מב' מצוות אלו: או נט"י או טעינה ליהודי, פשיטא שיקיים טעינה כי היא מדאורייתא והנטילת ידים שרק מדרבנן תידחה.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.
0533109982 טל: fish@neto.net.il

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר
בלבד או בפקס 15326537343

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://beta.hebrewbooks.org/53606>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל לשנים תש"ע - תשע"ג

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1722>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ד

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890>

קישור להורדת עלוני סוד החשמל תשע"ה

<http://www.shtaygen.co.il/?CategoryID=1890>

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkvw3P>

בעזרה שי"ת

אנו שמחים להודיע על
קו טלפון של סוד החשמל

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

025805801 או: 0723326302 או: 0799280256 או: 0799164284

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

025805801 > 1 > 01>

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת